

เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ

สารนิพนธ์
ของ
กมลทิพย์ กัณหา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2553

เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ

สารนิพนธ์
ของ
กมลทิพย์ กัณหา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ

บทคัดย่อ
ของ
กมลทิพย์ กัณหา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2553

กมลทิพย์ กัณหา.(2553). *เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวสูงและต่ำ*. สารนิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
ดร.จิรวรรณ เจริญสถาพรกุล.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางจำนวน 95 ตัวอย่าง และครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีจำนวน 27 ตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผลด้านการมีงานทำ พบว่า การมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.93 คน/ครัวเรือน/เดือน และ 2.85 คน/ครัวเรือน/เดือน การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการมีงานทำ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลด้านราย พบว่า รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมีค่ามากกว่ารายได้เฉลี่ยครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี ซึ่งมีค่าเท่ากับ 45,903.68 บาท/ครัวเรือน/เดือน และ 34,914.81 บาท/ครัวเรือน/เดือน จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายได้ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค พบว่า ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี ซึ่งมีค่าเท่ากับ 21,569.38 บาท/ครัวเรือน/เดือน และ 16,770.37 บาท/ครัวเรือน/เดือน จากการทดสอบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ได้จากการวิจัยคือ ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการฝึกอาชีพเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือน

ECONOMIC OF RURAL HOUSEHOLD IN THE AREA OF HIGH AND LOW DEVELOPED TOURISM
INDUSTRY

AN ABSTRACT
BY
KAMONTHIP KANHA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Economics degree in Managerial Economics
at Srinakharinwirot University
May 2010

Kamonthip Kanha. (2010). *Economic of Rural Household in the Area of High and Low Developed Tourism Industry*. Master's Project, M.Econ. (Managerial Economics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Dr. Jirawat Jaroensathapornkul.

This study aimed to compare the economy of the households between the village that have developed tourism industry in the high and low in Aonang subdistrict, Mueang district, Krabi province. The sample used for the study of households in the village of Ao Nang is 95 sample and households in the village of Chong plee is 27 samples; both of them collected the information from interviews. The results showed that the average household of Ao Nang Village employment more than average household employment of Chong plee which is equal to 2.93 persons per household per month and 2.85 persons per household per month. Testing of mean differences of employment showed no difference in statistically significant. The average household income of Ao Nang village more than average household income of Chong plee village which is equal to 45,903.68 and 34,914.81 baht per household per month. After testing the difference in average income was the difference statistically significant. The average household consumption of the village of Ao Nang is more than household consumption of the village of Chong plee village which is equal to 21,569.38 baht per household per month and 16,770.37 baht per household per month. After testing the difference in average household consumption found that the average difference was statistically significant. Policy recommendations from the research, government should encourage vocational training to support the development of tourism industry in order to increase the household income.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และ
คณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ ของ กมลทิพย์ กัณหา ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการ
ศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ดร. จิรวัดน์ เจริญสถาพรกุล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร. อ้อทิพย์ ราษฎร์นิยม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร. จิรวัดน์ เจริญสถาพรกุล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สารี วรวิสุทธิสารกุล)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีสำนักวิชาเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรณู สุขารมณ์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาในการให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ดร. จิรวัฒน์ เจริญสถาพรกุล ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ท่านได้ให้คำปรึกษาและแนะนำในการทำวิจัยในครั้งนี้ อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้กระบวนการต่างๆในการทำวิจัยอย่างถูกต้องและทำให้ผู้วิจัยได้ถึงคุณค่าของงานวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์ ประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่าและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สารี วรวิสุทธิ์สารกุล กรรมการสอบปากเปล่า ที่ได้สละเวลาอันมีค่ารวมทั้งให้คำแนะนำเพิ่มเติมอันมีค่ายิ่งสำหรับการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงการศึกษาในหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งทำให้ผู้วิจัยรู้ว่าการศึกษานั้นมีความสำคัญและมีคุณค่าเพียงใดต่อผู้วิจัย

ขอขอบคุณองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง กำนันตำบลอ่าวนาง ประธานชมรมผู้ประกอบการเรือหางยาวอ่าวนาง ประธานศูนย์พัฒนาบ้านนาติน และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในการประเมินการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และตัวแทนครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีทุกท่านที่เสียสละเวลาตอบแบบสัมภาษณ์อันมีประโยชน์ยิ่งในการทำวิจัย ขอขอบคุณท่านที่เขียนตำราและข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆที่เป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปด้วยดี

ที่สำคัญท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา พี่ชาย ที่มอบโอกาสทางการศึกษา และผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งปวงของการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาบัณฑิตของผู้วิจัย ผู้ซึ่งคอยให้กำลังใจ คอยสั่งสอน รวมทั้งสนับสนุนในด้านการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดมา และขอบคุณเพื่อนๆที่ช่วยผู้วิจัยเก็บข้อมูล หาข้อมูล และเป็นกำลังใจในการทำวิจัยมาตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

กมลทิพย์ กัณหา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของตำบลอ่าวนาง.....	9
การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	21
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	21
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
สภาพเศรษฐกิจหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี.....	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	52
สรุปผลการวิจัย.....	53
อภิปรายผล.....	57
ข้อเสนอแนะ.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก การแบ่งหมู่บ้านตามศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	66
ภาคผนวก ข แบบประเมินและแบบสัมภาษณ์.....	73
ภาคผนวก ค ตัวอย่างการวิเคราะห์ความแปรปรวนและการคำนวณเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย.....	77
ภาคผนวก ง ข้อมูลเกี่ยวกับการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค	81
ประวัติย่อผู้วิจัย	97

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ลำดับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ที่ได้รับความนิยมระหว่างปี 2546 – 2550.....	1
2 ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นในด้านเศรษฐกิจ.....	3
3 การประกอบอาชีพของประชากรในตำบลอ่าวนางโดยแยกเป็นรายหมู่บ้าน..	10
4 รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรในตำบลอ่าวนางปี 2550.....	11
5 จำนวนประชากรและจำนวนครัวเรือนในตำบลอ่าวนาง.....	21
6 รายได้ของหมู่บ้านอ่าวนาง.....	31
7 รายได้รวมหมู่บ้านอ่าวนางระหว่างปี 2548-2552.....	32
8 รายได้รวมหมู่บ้านช่องพลีระหว่างปี 2548-2552.....	33
9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม สถานภาพในครัวเรือน ของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนาง.....	35
10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม สถานภาพในครัวเรือน ของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี.....	37
11 เปรียบเทียบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง.....	38
12 การมีงานทำของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี	42
13 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีงานทำเฉลี่ยครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนาง และครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี.....	43
14 รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี	45
15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและ ครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี.....	47
16 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและ ครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี.....	50
17 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือน หมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี.....	51
18 สรุปผลการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง	68
19 ผลการประเมินด้านลักษณะทางกายภาพ.....	69
20 ผลการประเมินด้านลักษณะทางชีวภาพ คุณค่าและความสำคัญ.....	70

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
21 ผลการประเมินด้านการท่องเที่ยว.....	71
22 ผลการประเมินด้านปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา.....	72
23 จำนวนการมีงานทำของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน	82
24 จำนวนการมีงานทำของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีแยกตามครัวเรือน	86
25 รายได้ของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน.....	87
26 รายได้ของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีแยกตามครัวเรือน.....	91
27 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของสมาชิกครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน	92
28 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของสมาชิกครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน	96

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 การใช้แรงงานส่วนเกินเพื่อสนับสนุนการพัฒนาตามแนวคิดของเลวิส	13
3 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	23

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการท่องเที่ยวได้ขยายไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศอย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาทางภาคใต้ของประเทศแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นภาคใต้เป็นภาคที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นอย่างมาก จังหวัดกระบี่เป็นอีกจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ที่ตั้งอยู่ทางด้านฝั่งตะวันตกของภาคใต้ติดกับทะเลอันดามัน จากลักษณะทางภูมิประเทศของจังหวัดกระบี่จึงทำให้จังหวัดกระบี่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว (จังหวัดกระบี่. 2552: ออนไลน์.) จากสถิติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยระหว่างปี 2546 – 2550 พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ นิยมเดินทางท่องเที่ยวในอ่าวนางมากเป็นอันดับหนึ่ง ตาราง 1

ตาราง 1 ลำดับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว ระหว่างปี 2546 - 2550

ลำดับสถานที่ท่องเที่ยวที่ ได้รับความนิยม	ปี				
	2546	2547	2548	2549	2550
ลำดับ 1	อ่าวนาง (61.69)	อ่าวนาง (61.08)	อ่าวนาง (58.38)	อ่าวนาง (54.10)	อ่าวนาง (37.28)
ลำดับ 2	เมืองกระบี่ (30.01)	เมืองกระบี่ (30.10)	เมืองกระบี่ (42.12)	เกาะพีพี (40.59)	สุสานหอย (24.69)
ลำดับ 3	เกาะพีพี (28.03)	เกาะพีพี (28.32)	เกาะพีพี (24.76)	เมืองกระบี่ (31.83)	เกาะลันตา (24.55)
ลำดับ 4	สุสานหอย (21.08)	สุสานหอย (19.75)	อ่าวไร่เลย์ (22.45)	เกาะไหง (31.31)	วัดถ้ำเสือ (20.37)
ลำดับ 5	อ่าวไร่เลย์ (16.21)	อ่าวไร่เลย์ (17.48)	เกาะไหง (19.87)	อ่าวไร่เลย์ (16.63)	อ่าวไร่เลย์ (17.73)

หมายเหตุ : การท่องเที่ยวในแต่ละครั้งสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้มากกว่า 1 แห่ง ตัวเลขในตาราง แสดงร้อยละของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552): สถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่. (ออนไลน์).

จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดที่อุดมไปด้วยทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของธรรมชาติ จนกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความงดงามเป็นที่อัศจรรย์ใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวชม นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี จนเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้จังหวัดกระบี่เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวระดับโลก สร้างรายได้ให้กับจังหวัดในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2550 มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวจังหวัดกระบี่ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวน 2.1 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 23.52 (1.7 ล้านคน) สร้างรายได้ให้กับจังหวัดเป็นเงิน 24,728.93 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2552: ออนไลน์) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ นับเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากในด้านเศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่ ซึ่งก่อให้เกิดการจ้างงานของประชากรในท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม การท่องเที่ยวจึงมีบทบาทกระตุ้นให้เกิดการผลิตและการนำทรัพยากรในจังหวัดมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ เช่น การที่นักท่องเที่ยวนำเงินเข้ามาใช้จ่าย จะทำให้เกิดกระแสการหมุนเวียนเกิดขึ้น และช่วยให้การกระจายรายได้จากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง ค่าใช้จ่ายที่นักท่องเที่ยวใช้ ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหาร และค่าบริการอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ส่วนหนึ่งจะทำให้ชาวบ้านมีงานทำมากขึ้น เมื่อชาวบ้านมีงานทำก็จะทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น เช่น งานด้านการบริการต่างๆ อันเป็นผลทำให้รายได้ของประชากรสูงขึ้น และผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจที่ตามมาก็คือ จะทำให้ค่าครองชีพของประชากรในแหล่งท่องเที่ยวนั้นสูงขึ้น (ศิริ ฮามสุโพธิ์, 2543: 47-48) นอกจากการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจของพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวแล้ว การท่องเที่ยวยังมีช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความภูมิใจของชุมชนทำให้ชุมชนที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเรียนรู้ที่จะรู้จักคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น กระตุ้นให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกของท้องถิ่นและทำให้เกิดความใส่ใจในการอนุรักษ์ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวจะเป็นเงื่อนไขสำคัญในการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย

อย่างไรก็ตามจังหวัดกระบี่แต่เดิมเป็นสังคมเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่ในเขตชนบทที่ต้องอาศัยทรัพยากรธรรมชาติในป่าเขาเพื่อยังชีพ และมีชีวิตผูกพันอยู่กับธรรมชาติอย่างแนบแน่น เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเกิดขึ้นในชุมชนท้องถิ่น ทำให้ชุมชนท้องถิ่นขยายตัวอย่างรวดเร็ว ก่อผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนทั้งด้านบวกและด้านลบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นจะกระทบต่อชุมชนท้องถิ่นในด้านเศรษฐกิจคือ เมื่อชุมชนท้องถิ่นมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นย่อมก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจทั้งด้านบวกและด้านลบต่อชุมชนท้องถิ่นดังตาราง 2 (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548: 156)

ตาราง 2 ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นในด้านเศรษฐกิจ

ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นด้านเศรษฐกิจทางด้านการผลบวก	ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นด้านเศรษฐกิจทางด้านการผลลบ
1. ทำให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง	1. ปัญหารายได้ที่ไม่สม่ำเสมอ
2. ทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวขยายตัว	2. คุณภาพของแรงงาน
3. ทำให้เกิดการจ้างงานและสร้างอาชีพ	3. ค่าครองชีพสูงขึ้น
4. ทำรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	4. การสั่งซื้อสินค้าต่างประเทศ
5. ก่อให้เกิดการกระจายรายได้สู่ภูมิภาค	5. แก่งแย่งผลประโยชน์ที่ได้รับจากการท่องเที่ยว
6. การเพิ่มรายได้ต่อหัวของชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น	6. ส่วนแบ่งผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของชุมชนลดลง
7. กระตุ้นการผลิตของชุมชนท้องถิ่น	7. ค่าใช้จ่ายในการจัดการชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น
8. ลดการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ	8. ราคาที่ดินเพิ่มสูงขึ้น

ที่มา: บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. หน้า157

จากการที่แหล่งท่องเที่ยวใน ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว และจากจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จะมีส่วนช่วยทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางได้รับการพัฒนา ทั้งในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในการอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา ท่าเรือ และโทรศัพท์ ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าวนอกจากจะอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวแล้วยังทำให้ประชากรในท้องถิ่นนั้นๆ ได้รับความสะดวกในการดำรงชีวิต (ศรัญญา วรกุลวิทย์. 2546: 10)

เมื่อแหล่งท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว จึงส่งผลให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ซึ่งการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนางเกิดการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ ในระยะแรกที่ยังไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โครงสร้างเศรษฐกิจในตำบลอ่าวนางเป็นโครงสร้างเศรษฐกิจทางการเกษตร แต่เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากเศรษฐกิจการเกษตรไปเป็นเศรษฐกิจเพื่อการบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยที่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างอาชีพและการจ้างงาน ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ เพราะธุรกิจท่องเที่ยวเป็นธุรกิจบริการที่จำเป็นต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมเป็น

อย่างมาก และผลที่เกิดจากการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมที่เพิ่มขึ้นจะก่อให้เกิดการสร้างรายได้เพิ่มให้กับผู้ประกอบการหรือผู้ให้บริการและประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งรายได้ที่เพิ่มขึ้นจะเกิดจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในการซื้อสินค้าและบริการในด้านต่างๆ แต่การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังทำให้ราคาสินค้าและค่าครองชีพเพิ่มขึ้น คือ เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ย่อมมีความต้องการสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวโก่งราคาสินค้าและบริการให้สูงขึ้น ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้นตามมา (ฉันทิช วรรณนอม. 2552: 104-106)

จะนับบทบาทและความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวดังกล่าว ได้สะท้อนถึงความสำคัญของผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนในท้องถิ่นที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทำให้ครัวเรือนต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ เช่น การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้เกิดการแข่งขันในการประกอบธุรกิจ การแข่งขันทรัพยากรธรรมชาติ ราคาสินค้าและบริการจะปรับตัวสูงขึ้นตามกำลังซื้อของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะส่งผลให้มีการขยายตัวของการลงทุนเป็นจำนวนมากในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว ทำให้ผู้วิจัยสนใจประเด็นที่ว่าพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำของตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ จะมีผลกระทบต่อการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนแตกต่างกันหรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบเศรษฐกิจของครัวเรือน ระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงความแตกต่างของหมู่บ้านที่ได้รับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงกับหมู่บ้านที่ได้รับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำในด้านการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนแตกต่างกันอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมกับท้องถิ่นและจะเป็นประโยชน์คือ ทำให้หน่วยงานของภาครัฐสามารถนำผลการศึกษานี้ไปปรับใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ร้อยละ 5 ของจำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่ได้จากการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ซึ่งมีครัวเรือนจำนวน 4,737 ครัวเรือน (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2552: ออนไลน์)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากถิ่นที่อยู่เป็นการชั่วคราวในระยะเวลาหนึ่งที่ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพหรือเพื่อหารายได้ แต่อาจมีวัตถุประสงค์ด้านอื่นๆ เช่น เพื่อการพักผ่อน ผจญภัย เยี่ยมญาติมิตร หรือเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และการประชุมสัมมนา
2. การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง การปรับปรุงแก้ไข และรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น พร้อมทั้งจะใช้เป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาเยือนในท้องถิ่นของตน
3. ระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง ระดับความสูงต่ำของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งวัดจากลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยวและปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา
4. หมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง หมายถึง หมู่บ้านที่มีคะแนนจากการประเมินระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในช่วง 50 คะแนนขึ้นไป
5. หมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ หมายถึง หมู่บ้านที่มีคะแนนจากการประเมินระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในช่วง 40 คะแนนลงไป
6. เศรษฐกิจครัวเรือน หมายถึง (1).การมีงานทำของจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่ในวัยทำงาน (13 ปีขึ้นไป) จากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทและรับจ้าง (2).รายได้ที่มาจากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทและรับจ้าง และ (3).ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนประเภท ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าสาธารณูปโภค ค่าบันเทิง หวยและการพนัน ค่าบุหรี่ยและเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ
7. การเปรียบเทียบเศรษฐกิจครัวเรือน หมายถึง การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในด้านการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ระหว่างครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและทบทวนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ พบว่าแบบจำลองของเลวิสกับอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัด (Lewis's model "unlimited" supply of labor) โดยอาศัยแรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมมาใช้เป็นปัจจัยการผลิตในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้แรงงานส่วนเกินดังกล่าวมีงานทำเพิ่มขึ้นและมีรายได้เพิ่มขึ้นเนื่องจากในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีอัตราค่าจ้างสูงกว่าในภาคเกษตรกรรมและทฤษฎีการบริโภค อธิบายว่าเมื่อรายได้ของครัวเรือนเกิดการเปลี่ยนแปลง จะมีผลให้ระดับการบริโภคของครัวเรือนเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับรายได้ของครัวเรือนที่เปลี่ยนแปลง และจากการทบทวนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในตำบลอ่าวนาง จะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในตำบลอ่าวนาง และในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาการเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ซึ่งสามารถสร้างกรอบแนวคิดได้ ดังนี้ ภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมีงานทำมากกว่าครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ
2. ครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมีรายได้มากกว่าครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ
3. ครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่าครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และได้
นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของตำบลอ่าวนาง
2. การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของตำบลอ่าวนาง

สภาพทั่วไปของตำบลอ่าวนางเป็นตำบลที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม ทำให้
ตำบลอ่าวนางเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาว
ต่างประเทศและจากการที่ตำบลอ่าวนางได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่
ทำการศึกษาสภาพทั่วไปของตำบลอ่าวนาง โดยการศึกษาในส่วนนี้ผู้วิจัยจะแบ่งการนำเสนอ
ออกเป็นส่วนๆ ดังนี้ โครงสร้างทางเศรษฐกิจและโครงสร้างทางสังคม

1.1 โครงสร้างทางเศรษฐกิจ (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2552: ออนไลน์)

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของตำบลอ่าวนางที่สำคัญคือ เกษตรกรรม โดยพืชที่นิยมปลูก
ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน มะพร้าวและสับปะรด โครงสร้างเศรษฐกิจที่สำคัญรองลงมาได้แก่ การ
พาณิชย์โดยเฉพาะทางด้านการท่องเที่ยว บริเวณเลียบหาดอ่าวนางตลอดแนวจะเป็นบริเวณ
ศูนย์กลางย่านธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและกิจกรรมโรงแรม รวมทั้งกิจการอื่นๆ จะรวมตัวกัน
บริเวณดังกล่าว นอกจากนั้น ตำบลอ่าวนางยังมีย่านธุรกิจโรงแรม รีสอร์ท เกิดขึ้นหนาแน่นบริเวณ
หมู่ที่ 7 บ้านเกาะพีพี หมู่ที่ 8 บ้านแหลมตงและที่อ่าวไร่เลย์ จากการที่โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่
สำคัญของตำบลอ่าวนางคือ เกษตรกรรมและรองลงมาคือ การพาณิชย์โดยเฉพาะทางด้านการ
ท่องเที่ยว จึงทำให้การประกอบอาชีพของประชาชนในแต่ละหมู่บ้านในตำบลอ่าวนางมีความ
แตกต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงอาชีพหลักและอาชีพรองของแต่ละหมู่บ้านได้ดังนี้ ตาราง 3

ตาราง 3 การประกอบอาชีพของประชากรในตำบลอ่าวนาง โดยแยกเป็นรายหมู่บ้าน

หมู่บ้าน	อาชีพหลัก	อาชีพรอง
หมู่ 1 บ้านช่องพลี	สวนยางพาราและสวนปาล์มน้ำมัน	รับจ้าง ค้าขายและบริการการ ท่องเที่ยว
หมู่ 2 บ้านอ่าวนาง	สวนยางพาราและสวนปาล์มน้ำมัน บริการการท่องเที่ยว	ค้าขาย รับจ้างและประมงขนาดเล็ก
หมู่ 3 บ้านคลองแห้ง	สวนยางพาราและบริการการ ท่องเที่ยว	รับจ้าง
หมู่ 4 บ้านนาตื้น	ธุรกิจการท่องเที่ยว ปาล์มน้ำมันและ สวนยางพารา	รับจ้างบริการ ค้าขายและประมง
หมู่ 5 บ้านทุ่ง	ธุรกิจการท่องเที่ยว สวนยางพารา	รับจ้าง ค้าขายและประมงขนาดเล็ก
หมู่ 6 บ้านคลองสน	สวนยางพาราและปาล์มน้ำมัน	รับจ้าง
หมู่ 7 บ้านเกาะพีพี	ธุรกิจการท่องเที่ยว รับจ้างงาน บริการและค้าขาย	รับจ้างงานบริการ ค้าขายและประมง
หมู่ 8 บ้านแหลมตง	ธุรกิจท่องเที่ยวและบริการการ ท่องเที่ยว	ค้าขายและประมง

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. (2552): การประกอบอาชีพของประชากรใน
ตำบลอ่าวนาง. (ออนไลน์).

ตำบลอ่าวนางมีหมู่บ้านที่ทำการเกษตรและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควบคู่กันเป็นจำนวนมาก เช่น หมู่บ้านอ่าวนาง ซึ่งพื้นที่หมู่บ้านอ่าวนางมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม มีหาดทราย ภูเขา หน้าผา ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่าของชุมชนโดยรายได้หลักของชุมชนมาจากการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นที่พัก ร้านอาหาร ของที่ระลึกและบริการ ซึ่งเป็นรายได้ที่เกิดขึ้นในชุมชนที่สูงมาก และรายได้ส่วนหนึ่งของชุมชนมาจากเกษตรกรรม จากการที่แต่ละหมู่บ้านในตำบลอ่าวนางมีการประกอบอาชีพที่แตกต่างกันทำให้ด้านรายได้ของประชาชน (เฉลี่ยต่อคนต่อปี) ในแต่ละหมู่บ้านของตำบลอ่าวนาง มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดอันเนื่องมาจากความแตกต่างในการประกอบอาชีพของประชาชนในแต่ละหมู่บ้าน

ตาราง 4 รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของประชากรในตำบลอ่าวนาง ปี 2550

หมู่บ้าน	รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (บาท)
หมู่ 1 บ้านช่องพลี	60,978
หมู่ 2 บ้านอ่าวนาง	55,555
หมู่ 3 บ้านคลองแห้ง	35,060
หมู่ 4 บ้านนาดีน	42,500
หมู่ 5 บ้านทุ่ง	44,479
หมู่ 6 บ้านคลองสน	31,983
หมู่ 7 บ้านเกาะพีพี	50,424
หมู่ 8 บ้านแหลมตง	35,030

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. (2552): รายได้เฉลี่ยของประชากรในตำบลอ่าวนาง. (ออนไลน์).

1.2 โครงสร้างทางสังคม (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2552: ออนไลน์)

ด้านโครงสร้างทางสังคมของตำบลอ่าวนาง ประชากรส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในตำบลอ่าวนางเป็นประชากรแฝงที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นเจ้าของกิจการ พนักงาน ลูกจ้างและผู้รับจ้างอิสระ มีความเป็นอยู่แบบสังคมเมืองมีการแข่งขันเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง แต่อีกส่วนหนึ่งก็มีความเป็นอยู่แบบสังคมชนบท มีการรวมกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยตำบลอ่าวนาง มีประชากรทั้งสิ้น 8,389 คน จำแนกเป็น ชาย 4,278 คน หญิง 4,111 คน จำนวนครัวเรือน 4,737 ครัวเรือน ประชากรแฝงประมาณ 10,000 คน ด้านการศึกษาในตำบลอ่าวนางเป็นการศึกษาในระดับประถมศึกษาที่มีจำนวนโรงเรียน 3 แห่งและสถานรับเลี้ยงเด็กภายในตำบลจำนวน 2 แห่ง ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามจึงทำให้สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามจำนวน 11 แห่ง ส่วนประชากรที่นับถือศาสนาอื่นๆ เช่น ศาสนาพุทธหรือศาสนาคริสต์ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่า

ประเพณีและวัฒนธรรมของตำบลอ่าวนาง จะมีประเพณีที่สำคัญคือ ประเพณีการถือศีลอด (ถือบวช) เป็นเวลา 1 เดือน การถือศีลอดหมายถึงการงดเว้นจากการบริโภค การละเมิดกฎกติกา มารยาทและการปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำนับตั้งแต่แสงรุ่งอรุณจนถึงดวงอาทิตย์บอบฟ้า อยู่ในประมาณเวลา 04.40 – 18.12 มีวันขึ้นปีใหม่คือ วันฮารีรอยอ การแต่งกายจะสวมใส่เสื้อผ้าที่มิดชิด คงเห็นเฉพาะใบหน้าและฝ่ามือเท่านั้น มีพิธีการเข้าสู่นัด หรือ สุนนะฮ์ ให้กับเด็กชาย อายุ 7 – 15 ปี มีการทำบุญคล้ายวันประสูติของท่านศาสดาบีมุฮัมมัด เป็นเวลา 1 เดือน ส่วนประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธ จะมีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามแบบของชาวพุทธ การเข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรม

2. การประยุกต์ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เพื่อการวิจัย

การศึกษาการเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องดังนี้ 1. แบบจำลองของเลวิสกับอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัด (Lewis 's model "unlimited" supply of labor) โดยอาศัยแรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมมาใช้เป็นปัจจัยการผลิตในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้แรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมมีงานทำเพิ่มขึ้นและมีรายได้เพิ่มขึ้นเนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีค่าจ้างแรงงานในอัตราที่สูงกว่าค่าจ้างแรงงานในภาคเกษตรกรรม 2. ทฤษฎีการบริโภคโดยทฤษฎีการบริโภค อธิบายว่า เมื่อรายได้ของครัวเรือนเกิดการเปลี่ยนแปลง ก็จะมีผลทำให้การบริโภคของครัวเรือนเปลี่ยนแปลงและเป็นที่ยอมรับว่า ระดับรายได้เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดการบริโภคของครัวเรือนในระยะสั้น เพราะว่าเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ การบริโภคของครัวเรือนมักจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับรายได้คือ ถ้าระดับรายได้ของครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้น การบริโภคของครัวเรือนก็จะสูงขึ้นด้วยหรือถ้าระดับรายได้ของครัวเรือนลดลง ระดับการบริโภคของครัวเรือนก็จะลดลงด้วย

2.1 แบบจำลองของเลวิสกับอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัด (Lewis's model

"unlimited" supply of labor) (Lewis, 1954: 4-8)

แบบจำลองของเลวิสสมมติให้ระบบเศรษฐกิจ ประกอบด้วยภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและภาคเกษตรกรรม โดยที่ผลผลิตต่อบุคคลในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะสูงกว่าผลผลิตต่อบุคคลในภาคเกษตรกรรม ซึ่งเลวิสเห็นว่าหลายๆประเทศมีอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัดซึ่งพบอยู่ในภาคเกษตรกรรมที่มีผลผลิตต่อบุคคลในปริมาณน้อยและมีระดับค่าจ้างแรงงานน้อย ซึ่งมีผลทำให้ผลผลิตหน่วยสุดท้าย (Marginal Product: MP) ของแรงงานในภาคเกษตรกรรมจะมีเพียงเล็กน้อยหรือเท่ากับศูนย์ ซึ่งต่ำกว่าผลผลิตต่อบุคคล ระดับค่าจ้างแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทำให้การโยกย้ายแรงงานในภาคเกษตรกรรมไปอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถโยกย้ายไปได้โดยไม่ทำให้จำนวนผลผลิตลดลง

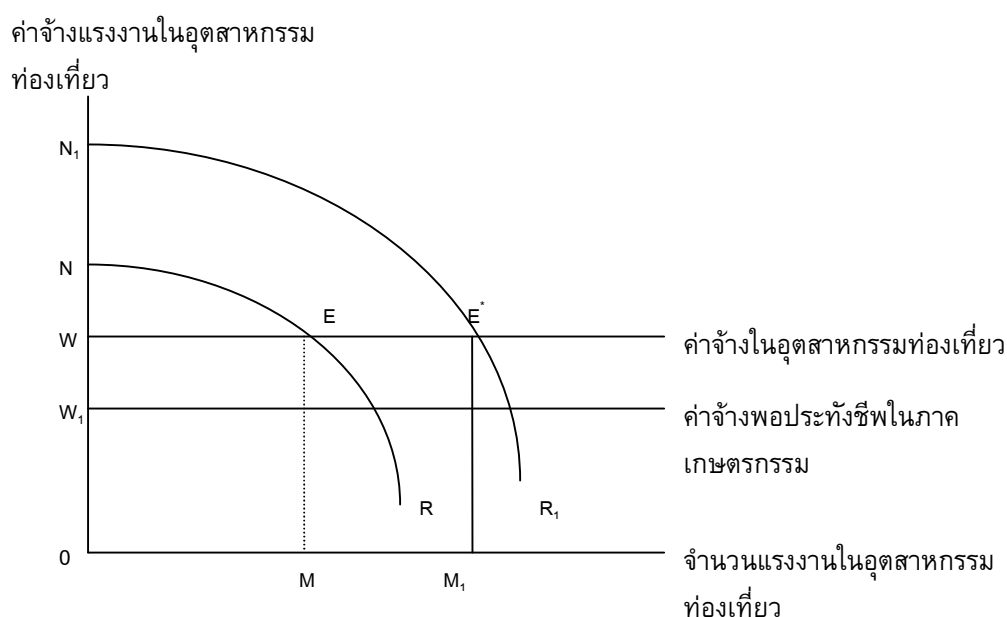
แรงงานส่วนเกินและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Surplus labor and the growth of the economy)

แรงงานส่วนเกินที่มีมากในภาคเกษตรกรรม จึงเป็นสิ่งที่สามารถใช้แทนปัจจัยทุน ในโครงการลงทุนสร้างอุตสาหกรรมใหม่ๆ หรือเป็นช่องทางที่สามารถนำไปใช้ในอุตสาหกรรมที่เพิ่งเริ่มต้นซึ่งต้องการใช้แรงงานมากในระยะแรก และการเพิ่มของผลผลิตโดยการปรับปรุงผลิตภาพของแรงงาน ก็จะส่งผลให้ทุนมีความสำคัญลดลง

แรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมส่วนใหญ่เป็นแรงงานที่ขาดทักษะ ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสร้างความเจริญเติบโต เนื่องจากการก่อให้เกิดความเจริญเติบโตนอกจากต้องอาศัยความก้าวหน้าทางเทคนิคแล้ว ยังต้องการทักษะของแรงงานและการขาดทักษะของแรงงานสามารถกำจัดไปได้ ก็ต่อเมื่อมีการจัดอบรมและให้การศึกษาแก่แรงงาน นอกจากทักษะของแรงงาน

แล้ว การที่จะใช้ประโยชน์ของแรงงานที่มีอยู่อย่างมาก ยังขึ้นอยู่กับจำนวนทุนที่มีอยู่ด้วย ซึ่งแรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมที่เคลื่อนย้ายออกจากภาคเกษตรกรรมไปยังอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จะก่อให้เกิดประโยชน์กับภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะส่งผลต่อความต้องการผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเป็นการสร้างงานให้กับแรงงานในภาคเกษตรกรรมโดยทางอ้อม และแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่วนนี้จะมีส่วนสนับสนุนให้ภาคเกษตรกรรมมีผลิตภาพสูงขึ้น

การเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จำจ้างให้กับแรงงาน โดยพิจารณาอัตราค่าจ้างที่แรงงานจะได้รับนอกสาขาที่แรงงานทำอยู่ในขณะนั้น รวมถึงต้นทุนในการครองชีพในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่แรงงานได้รับในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามความคิดของเลwis ควรจะสูงกว่าค่าจ้างพอประทังชีพ ประมาณร้อยละ 30 สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ดังนี้

ภาพประกอบ 2 การใช้แรงงานส่วนเกินเพื่อสนับสนุนการพัฒนาตามแนวคิดของเลwis

ที่มา: ปรับปรุงภาพประกอบมาจาก Lewis. 1954: 5

จากภาพประกอบ 2 เมื่อมีการนำแรงงานส่วนเกินจากภาคเกษตรกรรมมาใช้ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยที่การจ้างแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าค่าจ้างแรงงานในภาคเกษตรกรรม โดยให้เส้น NR แทนรายรับจากผลผลิตหน่วยสุดท้าย (marginal

revenue product : mrp) เส้น OW แทนค่าจ้างแรงงานที่ได้รับในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และภายใต้ข้อสมมติให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้รับกำไรสูงสุด (profit maximization) การจ้างงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จะอยู่ ณ จุดที่มูลค่าผลผลิตหน่วยสุดท้ายเท่ากับอัตราค่าจ้าง ($mrp=W$) ที่การจ้างงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเท่ากับ OM

เนื่องจากค่าจ้างในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ขึ้นอยู่กับผลตอบแทนในระดับพอประทังชีพ และต้นทุนการครองชีพในภาคเมือง ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมักจะจ่ายค่าจ้างในระดับคงที่ (fixed wage) ซึ่งสูงกว่าระดับค่าจ้างพอประทังชีพประมาณร้อยละ 30 แสดงโดยเส้นค่าจ้างในสาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยจะว่าจ้างแรงงานจนกระทั่งถึงจุดที่ผลผลิตหน่วยสุดท้าย (marginal product) เท่ากับค่าจ้าง (wage) หรือที่จุด E เนื่องจากถ้าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจ่ายค่าจ้างแรงงานให้แรงงานในจำนวนที่มากกว่ารายได้ที่ได้จากผลผลิตของแรงงานแล้ว จะทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีกำไรส่วนเกินลดลง

ผลผลิตรวมของแรงงานเท่ากับพื้นที่ ONEM ประกอบด้วยค่าจ้างแรงงานเท่ากับพื้นที่ OWEM และส่วนเกินของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเท่ากับพื้นที่ WNE ซึ่งส่วนเกินผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จะเป็นตัวกำหนดอัตราการดูดซับแรงงานจากสาขาเกษตรกรรมอีกครั้ง

เมื่อผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนำกำไรส่วนเกินที่ได้ไปลงทุนอีกครั้ง (reinvest) ผลผลิตรวมของแรงงานจะเพิ่มขึ้น ทำให้เส้นผลผลิตหน่วยสุดท้ายจะเลื่อนตำแหน่งไปทางขวาของเส้นเดิม คือ จากเส้น NR เป็นเส้น N1R1 และถ้าสมมติให้ค่าจ้างแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวคงที่ ความต้องการแรงงานจะเพิ่มขึ้นจำนวน MM1 ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะได้กำไรส่วนเกินเพิ่มขึ้นจากพื้นที่ WNE เป็นเพิ่มขึ้นเท่ากับพื้นที่ NN1E*E ซึ่งสามารถไปลงทุนได้อีกครั้ง

เมื่อแรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมทั้งหมดถูกนำมาใช้ในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ค่าจ้างแรงงานในภาคเกษตรกรรมจะเพิ่มสูงขึ้น แรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรกรรมทั้งหมดจะถูกดูดซับมาสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว จะมีผลทำให้อุปทานแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความยืดหยุ่นน้อยลง คือไม่เป็นเส้นตรงขนานกับแกนนอน

2.2 ทฤษฎีการบริโภคร (อนุสรณ์ สรพรม. 2542: 79)

ทฤษฎีการบริโภครเป็นทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในการบริโภครของครัวเรือนเมื่อครัวเรือนมีรายได้ที่เพิ่มขึ้น โดยทฤษฎีการบริโภคร อธิบายว่า เมื่อรายได้ของครัวเรือนเกิดการเปลี่ยนแปลง ก็จะมีผลทำให้การบริโภครของครัวเรือนเปลี่ยนแปลงและเป็นที่ยอมรับว่า ระดับรายได้เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดการบริโภครของครัวเรือนในระยะสั้น เพราะว่าเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่ การบริโภครของครัวเรือนมักจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับรายได้คือ ถ้าระดับรายได้ของครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้น การบริโภคร

ของครัวเรือนก็จะสูงขึ้นด้วยหรือถ้าระดับรายได้ของครัวเรือนลดลง ระดับการบริโภคของครัวเรือนก็จะลดต่ำลงด้วย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ถึงแม้ว่าครัวเรือนจะมีรายได้มาก มีรายได้น้อยหรือไม่มีรายได้เลย อย่างน้อยครัวเรือนก็ต้องมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคเกิดขึ้นจำนวนหนึ่ง เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้และเมื่อมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนก็จะเพิ่มขึ้น

เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเข้าไปในพื้นที่ตำบลอ่าวนาง จะทำให้แรงงานของครัวเรือนซึ่งแต่เดิมประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีงานทำเพิ่มขึ้นเนื่องจากความต้องการแรงงานที่เพิ่มขึ้นในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งจากความต้องการแรงงานที่เพิ่มขึ้นจะผลักดันให้ค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นตามไปด้วย จากการที่พื้นที่ตำบลอ่าวนางมีการท่องเที่ยวเข้าไปในพื้นที่ที่จะมีผลทำให้ค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับทฤษฎีการบริโภคที่ว่าเมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้นจะทำให้การบริโภคเพิ่มขึ้น จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเปลี่ยนแปลง ก็คือ รายได้ของครัวเรือน ดังนั้น เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงในรายได้สุทธิส่วนบุคคลเพิ่มขึ้น จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ได้มีการศึกษาไว้เป็นจำนวนมาก แต่ในการศึกษาการเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำของตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ในครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่าง 2 พื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยเปรียบเทียบในด้านการมีงานทำ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภค การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้โดยตรง ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในด้านต่างๆ และได้นำเสนอในประเด็นคือ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างๆ ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และผลงานวิจัยของต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังนี้คือ

3.1 การเปรียบเทียบระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียงงานศึกษาของพิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536) เรื่องผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจในเกาะสมุย โดยศึกษาเพียงวัตถุประสงค์การวิจัยคือ ครัวเรือนเกาะสมุยในพื้นที่ที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแตกต่างกันได้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจในรูปของรายได้และการจ้างงานอย่างเท่าเทียมกันหรือไม่ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรและมีความแตกต่างกันอย่างไรระหว่างปี พ.ศ. 2530 กับปี พ.ศ. 2534 โดยมีรายละเอียดดังนี้

การศึกษาของพิศมัย โดยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบประเมินเพื่อแบ่งพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำพบว่าตำบลอ่างทองและตำบลลี้ลงงามเป็นพื้นที่ที่มี

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและต่ำและจากการประเมินทางด้านรายได้พบว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเกาะสมุยไม่ได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสัดส่วนรายได้ในปี พ.ศ.2534 ของครัวเรือนในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ การพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ได้ทำให้รายได้ ในปี พ.ศ.2534 มากกว่าในปี พ.ศ.2530 และยังส่งผลให้รายได้ที่แท้จริงของทั้งสองตำบลจากปี พ.ศ.2534 ลดลงจากปี พ.ศ.2530 จากการประเมินผลกระทบต่อการใช้จ่ายในการดำรงชีพพบว่าตำบลอ่างทองมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพของตำบลลี้ดงามทั้งในปี พ.ศ.2534 และ พ.ศ.2530 โดยมีค่าเฉลี่ยในตำบลอ่างทองและตำบลลี้ดงามมีค่าเท่ากับ 8,760 บาทและ 6,496 บาท ในปี พ.ศ.2530 และมีค่าเท่ากับ 12,122 บาท และ 8,932 บาท ในปี พ.ศ.2534 ผลกระทบต่อระดับการมีงานทำสมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนในตำบลอ่างทองร้อยละ 59.46 และร้อยละ 64.31 ประกอบอาชีพหลักในธุรกิจเอกชนทั้งในลักษณะของพนักงานและเจ้าของสถานประกอบการ สมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนในตำบลลี้ดงามประกอบอาชีพหลักในด้านเกษตรกรรมและรับจ้างในสัดส่วนที่สูงถึงร้อยละ 77.11 และร้อยละ 73.62 ในปี พ.ศ.2530 และปี พ.ศ.2534 ตามลำดับและสมาชิกทั้งสองตำบลมีสัดส่วนการทำงานในหน่วยธุรกิจเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงสูงสุดเพียงร้อยละ 3.96

สรุปผลการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีสัดส่วนของการมีงานทำมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำและไม่ได้มีผลทำให้ครัวเรือนมีงานทำในปี พ.ศ.2434 มากกว่าในปี พ.ศ.2530

3.2 การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ

งานวิจัยของกิตติ วิชัยดิษฐ์ (2540) ที่ทำการศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหมู่เกาะลันตา อำเภอลันตา จังหวัดกระบี่ งานวิจัยของกมลวรรณ ณ บางช้าง (2546) ที่ทำการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแบบยั่งยืน งานวิจัยของศรีไพร พริ้งเพระ (2547) ที่ทำการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของชุมชน กรณีศึกษาการจัดแสดงของช้างในบ้านตากกลาง ตำบลกระโพ อำเภอดำรงวิทยะ จังหวัดสุรินทร์ และงานวิจัยของสุจิต บุตรประเสริฐ (2533) ที่ทำการศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจที่เป็นผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยว กรณีศึกษาบ้านเรณู อำเภอร่อนนุช จังหวัดนครพนม พบว่า จากการทบทวนงานวิจัยทั้งหมดใช้ข้อมูลทุติยภูมิและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาและจากการศึกษาข้อมูลภาคสนามในพื้นที่ที่ศึกษาโดยการออกแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลและแบบสัมภาษณ์ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์ เช่น การหาค่าเฉลี่ยและร้อยละ พบว่า ช่วงแรกที่ยังไม่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวจะยังไม่มากนักแต่เมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยวแล้วทำให้ได้รับการตอบรับจากนักท่องเที่ยวมากขึ้น แต่ช่วงหลังของการพัฒนาการท่องเที่ยวแล้วจะเกิดปัญหาและอุปสรรคในการจัดการด้านการท่องเที่ยว

ในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ที่สวยงามจะเอื้อต่อการพัฒนาให้พื้นที่นั้น ๆ เป็นพื้นที่ที่มีการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ ทั้งนี้ โครงสร้างพื้นฐานมีส่วนสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนโยบายของภาครัฐและท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งระยะสั้นและระยะยาวจะมีส่วนผลักดันให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้นได้ ในด้านของผลกระทบจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจจะทำให้เศรษฐกิจชุมชนดีขึ้นทำให้คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนดีขึ้น การส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสามารถสร้างงานในท้องถิ่น การกระจายรายได้อยู่ในกลุ่มเล็กๆ ที่ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงอาชีพของชาวบ้านและทำให้การบริโภคเปลี่ยนแปลง ค่าครองชีพเพิ่มขึ้น ด้านสังคมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างคนในหมู่บ้านในเรื่องของการขัดแย้งในผลประโยชน์ที่ได้รับจากการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในชุมชน

ผลกระทบในด้านสิ่งแวดล้อมได้แก่ผลกระทบทางกายภาพและผลกระทบทางชีวภาพและผลกระทบที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง โดยที่สุจิต ได้ศึกษาเพิ่มเติมถึงผลการเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยผลการเชื่อมโยงไปด้านหน้า (forward linkage) ซึ่งเกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวโดยตรง คือร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ร้านอาหารและที่พัก สำหรับร้านจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองสามารถกระจายรายได้สู่กลุ่มต่างๆ ได้ร้อยละ 51.19 ของครัวเรือนทั้งหมด ผลการเชื่อมโยงไปด้านหลัง (backward linkage) การท่องเที่ยวจะส่งผลทางอ้อมในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ที่สามารถสร้างงานในท้องถิ่น เช่น การทอผ้า ผลผลิตทางการเกษตรตลอดจนอุตสาหกรรมในครัวเรือน

ผลกระทบจากการท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจเหมือนผลวิจัยของกิตติและศรีไพร แต่เพิ่มเติมในเรื่องของการผลิต มีการใช้วัตถุดิบจากภายนอกท้องถิ่น มีการกู้เงินจากสถาบันการเงิน และใช้แรงงานจากภายนอกพื้นที่เนื่องจากความต้องการสินค้าที่เพิ่มขึ้น แต่กมลวรรณ ได้ใช้การวิเคราะห์ที่แตกต่างจากงานทั้งหมด คือใช้การสัมภาษณ์นักธุรกิจและบุคคลที่มีบทบาทในเรื่องการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตและทำการวิเคราะห์โดยวิธี SWOT Analysis และ กลยุทธ์ Five Force Model Industry โดยมองภาพรวมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของภูเก็ตรวมถึงศึกษาแนวโน้มธุรกิจท่องเที่ยวของภูเก็ตในช่วงปี 2536-2545 พบว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นรายได้หลักของภาคเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันและอยู่ในช่วงที่อิ่มตัวและมีแนวโน้มที่ลดลงในอนาคตเนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่เมื่อปี 2542 – 2545 อัตราการเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงซึ่งจะเห็นได้จากอัตราการเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยวและอัตราการเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

3.3 ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวพบว่าม้งงานที่เกี่ยวข้องดังนี้ คือ งานวิจัยของกิตติพงษ์ ประชุมแดง (2533) ที่ทำการศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม จากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชาวบ้านคูเต๋อ ตำบลแจระแม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี งานวิจัยของ จุฑารัตน์ ขาวคม (2548) ที่ทำการศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวต่อประชาชนท้องถิ่น ในอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง จังหวัดตราด งานวิจัยของธวัชชัย มานิตย์(2550) ที่ทำการศึกษาผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น กรณีศึกษาตำบลเวียงใต้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลงานวิจัยของธีรวิทย์ จำเดิม (2549) ที่ทำการศึกษาผลกระทบการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนเวียงกุมกาม อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ผลงานวิจัยของศรีสุรางค์ สุนทรกุล (2536) ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น กรณีศึกษา จังหวัดเชียงราย โดยงานวิจัยทั้งหมดใช้ข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิเพื่อให้ได้ข้อมูลในด้าน เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยและจากการศึกษา ข้อมูลภาคสนามในพื้นที่ที่ศึกษาโดยการออกแบบสอบถามและใช้การสังเกตโดยการเข้าไปศึกษา จากชุมชนในพื้นที่ พบว่า ผลกระทบที่มีต่อชุมชน คือ การพัฒนาการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อการ ประกอบอาชีพของชาวบ้าน คือชาวบ้านได้เปลี่ยนมาประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นธุรกิจครัวเรือน คือใช้แรงงานในครัวเรือนในการประกอบอาชีพ โดยผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถแบ่งเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ดังนี้คือ

ผลทางด้านเศรษฐกิจพบว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น คือสร้างทางเลือกใหม่ในการประกอบอาชีพแก่ชุมชนและได้เปลี่ยนมาประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวซึ่งส่งผลให้รายได้ของคนในชุมชนเพิ่มขึ้น การออมเพิ่มขึ้นและหนี้สินลดน้อยลงแต่ผลจากการท่องเที่ยวยังส่งผลให้การใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอีกด้วย ในด้านสังคมพบว่าการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้จำนวนการมีงานทำของคนในชุมชนเพิ่มขึ้น ในด้านวัฒนธรรมพบว่าวัฒนธรรมในท้องถิ่นจะได้รับการฟื้นฟูเนื่องจากสามารถใช้ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ และในด้านสิ่งแวดล้อมพบว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหามลภาวะในพื้นที่ เนื่องจากการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ขาดการวางแผนและไม่ต่อเนื่องของหน่วยงานภาครัฐ และจุฑารัตน์ ได้ศึกษาเพิ่มเติมถึงผลด้านลบจากการท่องเที่ยวและจะเลือกตัวแทนของประชากรโดยเลือกจากครัวเรือนที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวพบว่า การท่องเที่ยวจะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดิน เนื่องจากราคาที่ดินที่สูงขึ้นจะทำให้เจ้าของที่ดินผลจากที่อยู่อาศัยเดิมแล้วไปตั้งถิ่นฐานที่ใหม่ และผลของราคาสินค้าสูงขึ้นจะทำให้ภาระค่าใช้จ่ายของครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้นด้วย และผลในระดับกลางคือการบุกรุกที่ดินของอุทยานแห่งชาติ รายได้ไม่แน่นอนเนื่องจากรายได้เป็นไปตามฤดูกาลและเกิดปัญหาหนี้สินที่เพิ่มมากขึ้น แต่ศรีสุรางค์ ได้ทำการศึกษาที่แตกต่างจากทั้งหมดในเรื่องของข้อมูลที่ใช้ในการทำวิจัยนั้นใช้แค่เพียงข้อมูลทุติยภูมิ โดยการรวบรวมสถิติและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ เอกสารและสิ่งพิมพ์ของหน่วยงาน

ต่างๆ โดยใช้เทคนิคปัจจัยการผลิต – ผลผลิต(Input – Output Analysis) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเมื่อการท่องเที่ยวได้รับการส่งเสริมและเข้ามามีบทบาทต่อเศรษฐกิจในจังหวัดเชียงรายทำให้โครงสร้างการผลิตของจังหวัดเปลี่ยนแปลงไป คือผลิตภัณฑ์มวลรวมในภาคการเกษตรมีสัดส่วนลดลงแต่สัดส่วนของภาคบริการมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากกิจกรรมพื้นฐานทางเศรษฐกิจเพื่อชี้ว่าสาขาการผลิตใดเป็นกิจกรรมพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่นำรายได้เข้าจังหวัดพบว่า ในช่วงก่อนที่การท่องเที่ยวจะเข้ามาสาขาการผลิตที่เป็นกิจกรรมพื้นฐานทางเศรษฐกิจคือ สาขาเกษตรกรรม สาขาค้าส่งสินค้าและสาขาที่อยู่อาศัยแต่เมื่อการท่องเที่ยวเข้ามาสาขาการเงิน การธนาคารและสาขาคมนาคมขนส่งเป็นกิจกรรมพื้นฐานทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอีก 2 สาขา

การวิเคราะห์ผลกระทบทางด้านรายได้ พบว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศก่อให้เกิดผลกระทบทางตรง ทางอ้อมและผลของตัวทวีรายได้มากกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยก่อให้เกิดผลทางตรงจำนวน 388,194,356 ล้านบาท ผลทางอ้อม 2,115,035,847 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 24.78 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเชียงราย ส่วนการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างประเทศได้ก่อให้เกิดผลกระทบทางตรงจำนวน 265,369,620 ล้านบาท ผลทางอ้อม 1,454,143,108 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 17.02 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดเชียงรายและเมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้กิจกรรมฐานเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอีก 2 สาขา คือ การธนาคารและการคมนาคมขนส่ง ส่วนการวิเคราะห์ผลทางด้านรายได้ พบว่า การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวภายในประเทศก่อให้เกิดผลกระทบทางตรง ทางอ้อมและผลของการทวีรายได้เพิ่มขึ้นมากกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ

3.4 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีงานวิจัยของ แฟร์เวสเธอร์ (Fairweather. 1998) ทำการศึกษา ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวใน Kaikoura ได้ผลการศึกษาดังนี้ ในด้านการศึกษาของการจ้างงานเป็นการประมาณการจ้างงานทางตรงในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมี 327 งานโดยมีตัวทวีเท่ากับ 0.21 ในด้านผลผลิตการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวใน kaikoura 28 พันล้านดอลลาร์ต่อปีจะก่อให้เกิดผลผลิตของอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเป็น 36 พันล้านดอลลาร์ต่อปี ส่วนมูลค่าเพิ่มและรายได้ของครัวเรือน การใช้จ่ายโดยตรงของนักท่องเที่ยวประมาณ 12 ล้านดอลลาร์จะเป็นมูลค่าเพิ่มใน Kaikoura และมีประมาณ 7 ล้านดอลลาร์ที่เป็นรายได้ของครัวเรือนแต่ถ้ารวมมูลค่าเพิ่มทั้งหมดที่เกิดขึ้นในการท่องเที่ยวใน Kaikoura จะมีมูลค่าเพิ่ม 16 ล้านดอลลาร์ต่อปีและประมาณ 9 ล้านดอลลาร์จะเป็นรายได้รวมของครัวเรือนและในด้านของการขยายการลงทุน ในช่วงเวลาที่ผ่านมาไม่กี่ปี ได้ก่อให้เกิดการสร้างงาน 50 งาน มีมูลค่าของผลผลิต 6 ล้านดอลลาร์ต่อปีและเป็นมูลค่าเพิ่ม 2.5 ล้านดอลลาร์ต่อปี

การศึกษาผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในม้งงานวิจัยของ แอลเลน (Allen; et al. 1998) ที่ทำการศึกษาผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อความรู้ความเข้าใจของคนในชุมชน งานวิจัยของบรองแฮมและบัสเลอร์ (Brougham; & Butler. 1981) ที่ทำการศึกษาการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้อยู่อาศัยต่อผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสังคม งานวิจัยของเบลิสเลและฮอย (Belisle; & Hoy. 1980) ที่ทำการศึกษาการรับรู้ถึงผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวของผู้อยู่อาศัยใน Santa Marta และงานวิจัยของแลงฟอร์ดและฮาวเวิร์ด (Lankford; & Howard. 1988) ที่ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

โดยงานศึกษาของแอลเลน (Allen) และงานศึกษาของบรองแฮมและบัสเลอร์ (Brougham; & Butler.) พบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลกระทบระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในท้องถิ่นและผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมนั้น มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบซึ่งกันและกัน โดยนักท่องเที่ยวนั้นมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของชุมชนในท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนมีผลกระทบต่อทัศนคติของคนในท้องถิ่นด้วย ซึ่งผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามีทั้งทัศนคติของคนในท้องถิ่นที่มีต่อนักท่องเที่ยวที่มีทั้งทัศนคติด้านบวกและทัศนคติด้านลบ โดยที่คนที่อยู่ในท้องถิ่นเป็นระยะเวลายาวนานจะมีทัศนคติด้านลบต่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยว แต่คนที่เข้ามาอยู่อาศัยใหม่ก็อาจจะมีทัศนคติด้านลบต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเช่นกัน เหมือนกับคนที่อยู่อาศัยมานานกว่าและยังมีหลักฐานที่แสดงว่าสถานที่เกิดก็อาจจะมีผลต่อทัศนคติต่อนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน และงานศึกษาของเบลิสเลและฮอย (Belisle; & Hoy) จะเพิ่มเติมการศึกษาทัศนคติของคนในท้องถิ่นในเรื่องที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับศูนย์กลางการท่องเที่ยว และได้ข้อสรุปว่า ที่พักที่อยู่ไกลออกไปจากศูนย์กลางการท่องเที่ยวมากเท่าไรก็จะมีแรงดึงดูดต่อความสนใจของนักท่องเที่ยวมากขึ้นเท่านั้นและผลการศึกษาของแลงฟอร์ดและฮาวเวิร์ด (Lankford; & Howard) ชี้ให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของชุมชน จากอาชีพหนึ่งไปสู่อาชีพหนึ่งและการเปลี่ยนแปลงจากชุมชนชนบทเป็นชุมชนเมือง เป็นปัจจัยที่ทำให้วัฒนธรรมถูกทำลาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรสำหรับการวิจัยนี้ คือ ร้อยละ 5 ของจำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่ได้จากการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ในตำบลอ่าวนาง โดยมีจำนวนครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้านตามตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนประชากรและจำนวนครัวเรือนในตำบลอ่าวนาง

หมู่บ้าน	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)	จำนวนครัวเรือน (ครัวเรือน)
หมู่ 1 บ้านช่องพลี	945	939	1,884	536
หมู่ 2 บ้านอ่าวนาง	844	899	1,743	1,918
หมู่ 3 บ้านคลองแห้ง	358	352	710	606
หมู่ 4 บ้านนาดีน	446	422	868	301
หมู่ 5 บ้านทุ่ง	587	607	1,194	625
หมู่ 6 บ้านคลองสน	323	300	623	185
หมู่ 7 บ้านเกาะพีพี	571	397	968	447
หมู่ 8 บ้านแหลมตง	204	195	399	119
รวม	4,278	4,111	8,389	4,737

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. (2552) : ประชากรในตำบลอ่าวนาง. (ออนไลน์)

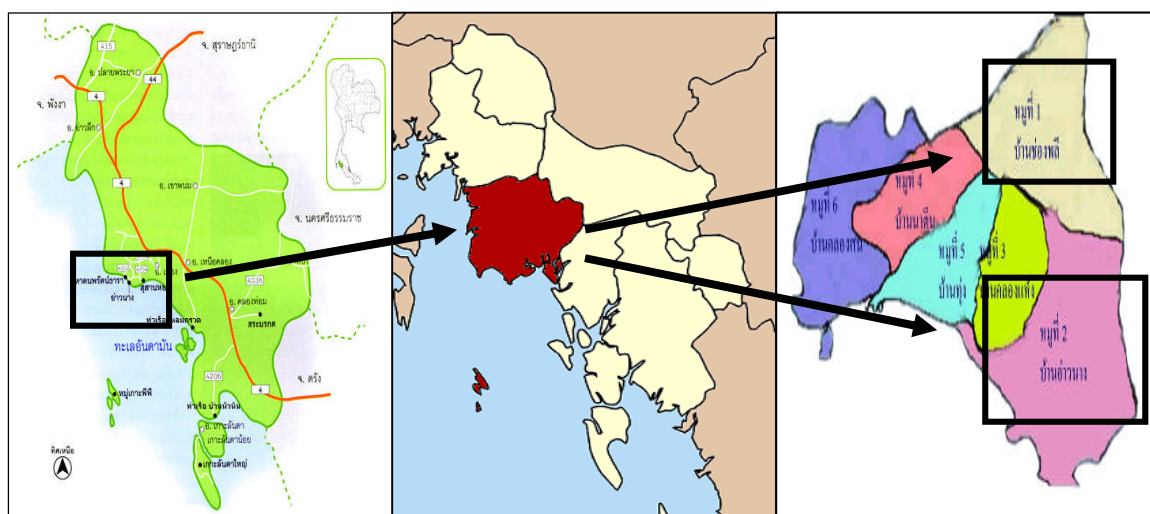
1.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทน จำนวน 122 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ดังนี้

ขั้นที่ 1: ประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาจาก 4 ด้านคือ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยวและปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา จากการประเมินโดยองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง กำหนดตำบลอ่าวนาง ประธานชมรมผู้ประกอบการเรือหางยาวอ่าวนาง ประธานศูนย์พัฒนาอาชีพบ้านนาดิน และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว (ผู้จัดการโรงแรมอ่าวนางบุรี) เพื่อแบ่งระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและต่ำในตำบลอ่าวนาง หลักเกณฑ์ในการกำหนดระดับการให้คะแนนโดยมีคะแนนเต็ม 65 คะแนน แบ่งการให้คะแนนเป็นด้านๆคือ ลักษณะทางกายภาพคะแนนเต็ม 12 คะแนน ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ คะแนนเต็ม 15 คะแนน การท่องเที่ยวคะแนนเต็ม 20 คะแนน และปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา คะแนนเต็ม 18 คะแนน และการแบ่งเกณฑ์ในการกำหนดระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจากคะแนนที่ได้จากแบบประเมิน คือ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ มีคะแนนต่ำกว่า 40 คะแนน การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปานกลาง มีคะแนนอยู่ในช่วง 40-50 คะแนน และการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง มีคะแนนมากกว่า 50 คะแนน (ภาคผนวก ก)

ขั้นที่ 2: แบ่งพื้นที่ในตำบลอ่าวนาง ซึ่งมี 8 หมู่บ้าน ออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้
กลุ่ม A หมายถึง หมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง หมู่บ้านอ่าวนาง
กลุ่ม B หมายถึง หมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ หมู่บ้านช่องพลี

ขั้นที่ 3: สุ่มเลือกหมู่บ้านจากกลุ่ม A และกลุ่ม B กลุ่มละ 1 หมู่บ้านด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบจับฉลากได้ 2 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 2 บ้านอ่าวนางเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและหมู่ที่ 1 บ้านช่องพลีเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ

จังหวัดกระบี่

อำเภอเมืองกระบี่

ตำบลอ่าวนาง

ภาพประกอบ 3 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ที่มา: องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. (2552): แผนที่ตำบลอ่าวนาง. (ออนไลน์).

ขั้นที่ 4: สุ่มเลือกครัวเรือนจาก 2 หมู่บ้านที่ได้ในขั้นที่ 3 ด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental sampling) จำนวน 122 ครัวเรือน แบ่งเป็นครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางจำนวน 95 ครัวเรือน และหมู่บ้านช่องพลีจำนวน 27 ครัวเรือน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และแบบสัมภาษณ์ (ภาคผนวก ข) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีรายละเอียดในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

แบบประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ภาคผนวก ข) เป็นแบบประเมินเพื่อวัดระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของแต่ละหมู่บ้าน โดยพิจารณาจาก 4 ด้านคือ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยวและปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา การสร้างแบบสัมภาษณ์โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่หนึ่งเป็นการสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไป เช่น สถานภาพในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุดและอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ ส่วนที่สองเป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือน ในเรื่อง การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค มีขั้นตอนและวิธีการดังนี้

2.1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และรวบรวมข้อมูลในเบื้องต้นเพื่อกำหนดเป็นกรอบข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

2.1.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ โดยศึกษาจากวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด

2.1.3 นำแบบสัมภาษณ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเรื่องของสำนวนภาษาให้มีความรัดกุม เข้าใจง่าย และตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

2.1.4 ทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และจัดเรียงลำดับข้อคำถามให้มีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกัน เพื่อความสะดวกในการสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์ข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาการเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอมือ จังหวัดกระบี่ จะใช้ทั้งข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิทั้งที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของตำบลอ่าวนาง ระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือน โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลพื้นฐานของตำบลอ่าวนาง อำเภอมือ จังหวัดกระบี่ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในการแบ่งกลุ่มหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ โดยพิจารณาจาก 4 ด้านคือ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยวและปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา จากการประเมินโดยองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง กำหนดตำบลอ่าวนาง ประธานชมรมผู้ประกอบการเรือนางยาวอ่าวนาง ประธานศูนย์พัฒนาอาชีพบ้านนาดีน และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว (ผู้จัดการโรงแรม) โดยจะประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 8 หมู่บ้านในตำบลอ่าวนาง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือน ในด้าน การมีงานทำจากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง รายได้จากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือน จากค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าสาธารณูปโภค ค่าบันเทิง หวย และการพนัน ค่าบุหรี่ยาและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ

4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนางเพื่อวัดระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในแต่ละหมู่บ้าน จะได้ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ชุดคือ ชุดแรกเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง และชุดที่สองเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ หลังจากได้หมู่บ้านทั้ง 2 หมู่บ้าน แล้วผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ดังนี้

4.1 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้รับมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

4.2 วิเคราะห์คุณลักษณะของตัวอย่าง โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

4.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบเศรษฐกิจของครัวเรือนในด้าน การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี ผู้วิจัยไม่ทราบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ว่ามีความแปรปรวนเท่ากันหรือไม่ ดังนั้นขั้นต้นผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นเลือกค่าสถิติ t -test จากค่าความแปรปรวน เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 หมู่บ้าน ใน 3 ด้านดังนี้

การมีงานทำและการเปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนแรงงานจากอาชีพ เกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง

รายได้และการเปรียบเทียบความแตกต่างของรายได้จากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง

ค่าใช้จ่ายในการบริโภคและการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายในการบริโภค จากค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าสาธารณูปโภค ค่าบันเทิง หวยและการพนัน ค่าบุหรี่ยและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การทดสอบความแปรปรวนของประชากร 2 กลุ่ม (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546: 125)

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับค่าเฉลี่ยของประชากร โดยใช้ $t - test$ สิ่งที่จะต้องพิจารณาประการหนึ่ง คือ ความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ และในการทดสอบความแปรปรวนจะต้องใช้การทดสอบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

$$\text{ค่าสถิติ } F = \frac{S_1^2}{S_2^2}$$

เมื่อ $df_1 = n_1 - 1$ และ $df_2 = n_2 - 1$

s_{i1}^2 แทน ค่าความแปรปรวนของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง

s_{i2}^2 แทน ค่าความแปรปรวนของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

n_1 แทน จำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวในระดับสูง

n_2 แทน จำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวในระดับต่ำ

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวอย่าง 2 กลุ่ม (กัลยา วานิชย์
บัญชา. 2546: 113-114) กระทำโดยมีสมมติฐาน ดังนี้

$$H_0 : \mu_{i1} = \mu_{i2}$$

$$H_1 : \mu_{i1} > \mu_{i2}$$

การทดสอบความแตกต่างของประชากรสองกลุ่มโดยใช้สถิติ $t - test$ ในการทดสอบเพื่อ
ต้องการทราบว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันหรือไม่

กรณี 1 ไม่ทราบค่าความแปรปรวนของประชากร แต่ตั้งข้อตกลงเบื้องต้นไว้ว่า
ความแปรปรวนของเท่ากัน ($\sigma_1^2 = \sigma_2^2$) โดยใช้ความแปรปรวนร่วม (Pooled Variance)

$$\text{ค่าสถิติ } t = \frac{\bar{X}_{i1} - \bar{X}_{i2}}{\sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

เมื่อ $df = n_1 + n_2 - 2$

$$s_p^2 = \frac{(n_1 - 1)s_{i1}^2 + (n_2 - 1)s_{i2}^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$\bar{x}_{i1}$ แทน	$i =$ การมีงานทำ (จำนวนแรงงานจากอาชีพเกษตรกรรม จำนวนแรงงานจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวนแรงงานจากอาชีพประมง จำนวนแรงงานจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวนแรงงานจากอาชีพพนักงานบริษัท และจำนวนแรงงานจากอาชีพรับจ้าง) $1 =$ คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{j1}$ แทน	$j =$ รายได้ (รายได้ที่มาจากอาชีพเกษตรกรรม รายได้ที่มาจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว รายได้ที่มาจากอาชีพประมง รายได้ที่มาจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรายได้ที่มาจากอาชีพรับจ้าง) $1 =$ คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{k1}$ แทน	$k =$ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค (ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบันเทิงหอยและการพนัน ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบุหรืและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายอื่นๆ) $1 =$ คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{i2}$ แทน	$i =$ การมีงานทำ (จำนวนแรงงานจากอาชีพเกษตรกรรม จำนวนแรงงานจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวนแรงงานจากอาชีพประมง จำนวนแรงงานจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวนแรงงานจากอาชีพพนักงานบริษัท และจำนวนแรงงานจากอาชีพรับจ้าง) $2 =$ คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ
$\bar{x}_{j2}$ แทน	$j =$ รายได้ (รายได้ที่มาจากอาชีพเกษตรกรรม รายได้ที่มาจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว รายได้ที่มาจากอาชีพประมง รายได้ที่มาจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรายได้ที่มาจากอาชีพรับจ้าง) $2 =$ คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ

$\bar{x}_{k2}$ แทน	$k =$ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค (ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าอาหาร และเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบันเทิงห่วย และการพนัน ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบุหรืและเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายอื่นๆ)
	2 = ครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ
s_p^2 แทน	ความแปรปรวนร่วม
n_1 แทน	จำนวนครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง
n_2 แทน	จำนวนครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ
s_{i1}^2 แทน	ค่าความแปรปรวนของครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง
s_{i2}^2 แทน	ค่าความแปรปรวนของครั้วเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

กรณี 2 ไม่ทราบค่าความแปรปรวนของประชากร แต่ตั้งข้อตกลงเบื้องต้นไว้ว่า ความแปรปรวนไม่เท่ากัน ($\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$) ต้องคำนวณค่าสถิติ t และ df ดังนี้

$$\text{ค่าสถิติ } t = \frac{\bar{X}_{i1} - \bar{X}_{i2}}{\sqrt{\left(\frac{s_{i1}^2}{n_1} + \frac{s_{i2}^2}{n_2}\right)}}$$

$$\text{เมื่อ } df = \frac{\left[\left(\frac{s_{i1}^2}{n_1}\right) + \left(\frac{s_{i2}^2}{n_2}\right)\right]^2}{\left[\frac{(s_{i1}^2/n_1)^2}{n_1 - 1}\right] + \left[\frac{(s_{i2}^2/n_2)^2}{n_2 - 1}\right]}$$

ค่า df ที่คำนวณได้จากสูตรนี้ ถ้าไม่เป็นเลขจำนวนเต็มให้ปัดเศษให้เป็นเลขจำนวนเต็ม

$\bar{x}_{i1}$ แทน	i = การมีงานทำ (จำนวนแรงงานจากอาชีพเกษตรกรรม จำนวนแรงงานจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวนแรงงานจากอาชีพประมง จำนวนแรงงานจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวนแรงงานจากอาชีพพนักงานบริษัท และจำนวนแรงงานจากอาชีพรับจ้าง) 1 = คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{j1}$ แทน	j = รายได้ (รายได้ที่มาจากอาชีพเกษตรกรรม รายได้ที่มาจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว รายได้ที่มาจากอาชีพประมง รายได้ที่มาจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรายได้ที่มาจากอาชีพรับจ้าง) 1 = คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{k1}$ แทน	k = ค่าใช้จ่ายในการบริโภค (ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบันเทิงหอยและการพนัน ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบุหรี่ยและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายอื่น ๆ) 1 = คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
$\bar{x}_{i2}$ แทน	i = การมีงานทำ (จำนวนแรงงานจากอาชีพเกษตรกรรม จำนวนแรงงานจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวนแรงงานจากอาชีพประมง จำนวนแรงงานจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวนแรงงานจากอาชีพพนักงานบริษัท และจำนวนแรงงานจากอาชีพรับจ้าง) 2 = คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ
$\bar{x}_{j2}$ แทน	j = รายได้ (รายได้ที่มาจากอาชีพเกษตรกรรม รายได้ที่มาจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว รายได้ที่มาจากอาชีพประมง รายได้ที่มาจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรายได้ที่มาจากอาชีพรับจ้าง) 2 = คราวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ

$\bar{x}_{k2}$ แทน	k = ค่าใช้จ่ายในการบริโภค (ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าอาหาร และเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่ารักษาพยาบาลและค่ายา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบันเทิงห่วย และการพนัน ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าบุหรืและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าใช้จ่ายอื่นๆ) 2 =ครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ
n_1 แทน	จำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง
n_2 แทน	จำนวนครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ
s_{i1}^2 แทน	ค่าความแปรปรวนของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง
s_{i2}^2 แทน	ค่าความแปรปรวนของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วนหลัก ดังนี้ ส่วน 1. ผู้วิจัยจะสรุปสภาพเศรษฐกิจของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี และส่วน 2. ได้แก่ ผลการเปรียบเทียบการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ซึ่งจะเป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

4.1 สภาพเศรษฐกิจของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

สภาพเศรษฐกิจของหมู่บ้านอ่าวนาง พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของหมู่บ้านอ่าวนางได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน มะพร้าวและสับปะรด แต่ในปัจจุบันพื้นที่เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจเริ่มลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลมาจากการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวที่ส่งผลให้ราคาที่ดินในเขตหมู่บ้านอ่าวนางมีราคาสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2552: ออนไลน์.)

ผลผลิตที่จำหน่ายสู่ตลาดภายในและภายนอกชุมชนได้แก่ ยางพาราแผ่น, ปาล์มน้ำมัน และการท่องเที่ยว ประชากรมีรายได้เฉลี่ย 55,555 บาท/คน/ปี (ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน. 2552: ออนไลน์) ซึ่งสามารถแยกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้ ตาราง 6

ตาราง 6 รายได้ของหมู่บ้านอ่าวนาง

ประเภทรายได้	จำนวนครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/ปี)
ยางพารา	40	200,000
ปาล์มน้ำมัน	10	170,000
ค้าขาย	21	235,000
รับจ้าง	80	99,000
ประมงขนาดเล็ก	30	69,000
กิจการท่องเที่ยว	80	146,000

ที่มา: ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน. (2552): รายได้ครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนาง. (ออนไลน์)

จากการสำรวจข้อมูลหมู่บ้านอ่าวนางของ ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ระหว่างปี 2548 – 2552 พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงรายได้ในภาคการเกษตรและนอกภาคการเกษตรลดลงจากปี 2548 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปี 2551 ตาราง 7 การมีงานทำของแรงงานพบว่า แรงงานที่มีอายุ 15 – 60 ปีที่ประกอบอาชีพและมีรายได้มีจำนวน 480 คนคิดเป็นร้อยละ 67.80 และแรงงานที่มีอายุ 15 – 60 ปี ไม่มีการประกอบอาชีพและไม่มีการรายได้มีจำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 4.24 (ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท. 2553: ออนไลน์)

ตาราง 7 รายได้รวมหมู่บ้านอ่าวนางระหว่างปี 2548 - 2552

หน่วย: ล้านบาท					
ประเภทรายได้	2548	2549	2550	2551	2552
รายได้นอกภาคเกษตร	32.620	24.467	14.341	19.373	13.751
รายได้ภาคเกษตร	0.069	0.107	0.018	9.926	0.086
มูลค่าการผลิตเพื่อการจำหน่าย	0.067	0.080	0.009	7.364	0.080
มูลค่าการผลิตเพื่อการบริโภค	0.002	0.026	0.009	2.561	0.005
รายได้รวมทุกประเภท	32.689	24.574	14.359	29.300	13.837
สัดส่วนรายได้นอกภาคเกษตรต่อรายได้รวม	0.998	0.996	0.999	0.661	0.994
สัดส่วนรายได้ภาคเกษตรต่อรายได้รวม	0.002	0.004	0.001	0.339	0.006
อัตราการขยายตัวของรายได้รวม	-	-0.248	-0.416	1.041	-0.528

ที่มา: ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท. (2553): สัดส่วนรายได้หมู่บ้านอ่าวนาง. (ออนไลน์)

สภาพเศรษฐกิจของหมู่บ้านช่องพลี ในการเก็บข้อมูลทุติยภูมิที่เกี่ยวข้องกับรายได้ในหมู่บ้านช่องพลีผู้วิจัยไม่พบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของหมู่บ้านช่องพลี หมู่บ้านช่องพลีทำการเกษตรประมาณ 9,300 ไร่ ส่วนใหญ่มีเอกสารสิทธิ์ น.ส. 3 ก และ สค. 1 พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของหมู่บ้านช่องพลีคือ ยางพารา และปาล์มน้ำมันรายได้เฉลี่ยของประชากรหมู่บ้านช่องพลีเท่ากับ 60,978 บาท/คน/ปี ทุกครัวเรือนมีการออมร้อยละ 100 ของครัวเรือนทั้งหมด ประชากรของหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราและสวนปาล์มน้ำมัน เป็นอาชีพหลัก ส่วนอาชีพรองคือ รับจ้าง ค้าขาย และบริการการท่องเที่ยว (องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. 2552: ออนไลน์.)

จากการสำรวจข้อมูลหมู่บ้านช่องพลีของ ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ระหว่างปี 2548 – 2552 พบว่า มีการเปลี่ยนแปลงรายได้ในภาคเกษตร และรายได้นอกภาคการเกษตรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากปี 2548 - 2551 จนกระทั่งมีแนวโน้มลดลงในปี 2552 ตาราง 8 การมีงานทำของแรงงานพบว่า แรงงานที่มีอายุ 15 – 60 ปีที่ประกอบอาชีพและมีรายได้มีจำนวน 575 คนคิดเป็นร้อยละ 73.34 และไม่พบข้อมูลแรงงานที่มีอายุ 15 – 60 ปี ที่ไม่มีการประกอบอาชีพและไม่มีความรู้ (ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท. 2553: ออนไลน์)

ตาราง 8 รายได้รวมหมู่บ้านช่องพลีระหว่างปี 2548 - 2552

หน่วย: ล้านบาท					
ประเภทรายได้	2548	2549	2550	2551	2552
รายได้นอกภาคเกษตร	13.163	12.164	42.371	41.394	0.588
รายได้ด้านการเกษตร	-	0.092	0.345	8.665	0.866
มูลค่าการผลิตเพื่อการจำหน่าย	-	0.062	0.338	8.177	0.841
มูลค่าการผลิตเพื่อการบริโภค	-	0.030	0.006	0.488	0.025
รวมได้ทุกประเภท	13.163	12.256	42.716	50.060	1.454
สัดส่วนรายได้นอกภาคเกษตรต่อรายได้รวม	1.000	0.992	0.992	0.827	0.404
สัดส่วนรายได้ภาคเกษตรต่อรายได้รวม	0.000	0.008	0.008	0.173	0.596
การขยายตัวของรายได้รวม	-	-0.069	2.485	0.172	-0.971

ที่มา: ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท. (2553): สัดส่วนรายได้หมู่บ้านช่องพลี. (ออนไลน์)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง เศรษฐกิจครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ ผู้วิจัยจะเริ่มต้นการศึกษาด้วยการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของหมู่บ้านทั้ง 8 หมู่บ้านในตำบลอ่าวนาง เพื่อที่จะทำให้ทราบว่าพื้นที่ของหมู่บ้านใดในตำบลอ่าวนาง ที่มีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ โดยการใช้แบบประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และจากการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาจาก 4 ด้านคือ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยว และปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา เพื่อแบ่งระดับของหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำในตำบลอ่าวนาง โดยมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจากค่าคะแนนรวมที่ได้จากแบบประเมิน ดังนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่ำ มีคะแนนต่ำกว่า 40 คะแนน

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปานกลาง มีคะแนนอยู่ในช่วง 40-50 คะแนน และการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง มีคะแนนมากกว่า 50 คะแนน

จากการประเมินระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยองค์การบริหารส่วนตำบล อ่าวนาง กำหนดตำบลอ่าวนาง ประธานชมรมผู้ประกอบการเรือนยาวอ่าวนาง ประธานศูนย์พัฒนาอาชีพบ้านนาดี และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว (ผู้จัดการโรงแรมอ่าวนางบุรี) พบว่า หมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงคือ หมู่ 2 บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำคือ หมู่ 1 บ้านช่องพลี (ภาคผนวก ก) และเมื่อทราบผลการประเมินระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ทำการเก็บข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ และส่วนที่ 2 ทำการเก็บข้อมูลในด้านการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี จากนั้นทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบ 1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ หมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี 2. การทดสอบค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง และ 3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในด้านการมีงานทำ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภค

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ ประกอบด้วย สถานภาพในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

จากการสัมภาษณ์ครัวเรือนจำนวนทั้งสิ้น 122 ครัวเรือน ซึ่งคิดจากจำนวนครัวเรือนของทั้งหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีรวมกันแล้วคิดจำนวนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 ของครัวเรือนทั้งสองหมู่บ้านรวมกันแล้วแบ่งเป็นสัดส่วนจากจำนวนครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้านซึ่งจะได้กลุ่มตัวอย่างจากหมู่บ้านอ่าวนางจำนวน 95 ครัวเรือนและหมู่บ้านช่องพลีจำนวน 27 ครัวเรือน พบว่า สถานภาพในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์ในหมู่บ้านอ่าวนาง จากการสำรวจส่วนใหญ่ เป็นตัวแทนครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 66.32 เนื่องจากการเก็บข้อมูลส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลในสถานที่ทำงานของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีอายุอยู่ในช่วง 20 -29 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.47 มีสถานภาพโสดเป็นส่วนใหญ่ โดยพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นเพศชาย และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 51.58 และ 48.42 ตามลำดับ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ในหมู่บ้านอ่าวนางประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทคิดเป็นร้อยละ 44.21 และจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ตาราง 9

สถานภาพครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์หมู่บ้านช่องพลี จากการสำรวจส่วนใหญ่ พบว่าเป็นหัวหน้าครัวเรือน ร้อยละ 55.56 และมีอายุอยู่ในช่วง 50 – 59 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.63 จากการที่ผู้ให้สัมภาษณ์ของบ้านช่องพลีส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 50 – 59 ปี จึงทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วร้อยละ 55.56 ซึ่งแตกต่างจากสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์ในหมู่บ้านอ่าวนางที่ส่วนใหญ่จะมีสถานภาพโสด การประกอบอาชีพของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่จะประกอบ

อาชีพเกษตรกรรมและมีบ้านเรือนตั้งอยู่ภายในพื้นที่ทำการเกษตร จึงทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ในหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพเกษตรกรรมคิดเป็นร้อยละ 40.74 และจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตาราง 10

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ระหว่างหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ของหมู่บ้านอ่าวนางส่วนใหญ่ มีอายุน้อยกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ของหมู่บ้านช่องพลีเนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์หมู่บ้านอ่าวนางเป็นตัวแทนครัวเรือนแต่หมู่บ้านช่องพลีเป็นหัวหน้าครัวเรือนมีอาชีพเกษตรกรรม และหมู่บ้านอ่าวนางจะทำงานในส่วนของพนักงานหรือลูกจ้าง เนื่องจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลในสถานที่ทำงานของผู้ให้สัมภาษณ์ และในส่วนของการศึกษาผู้ให้สัมภาษณ์ของหมู่บ้านอ่าวนางส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับที่สูงกว่าระดับการศึกษาของผู้ให้สัมภาษณ์ในหมู่บ้านช่องพลี

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม สถานภาพในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนาง

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตำแหน่งในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง		
หัวหน้าครัวเรือน	32	33.68
ตัวแทนครัวเรือน	63	66.32
เพศ		
ชาย	49	51.58
หญิง	46	48.42
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	3	3.16
20 – 29 ปี	47	49.47
30 – 39 ปี	20	21.05
40 – 49 ปี	12	12.63
50 – 59 ปี	11	11.58
60 ปีขึ้นไป	2	2.11

ที่มา: จากการสำรวจ. (2553).

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพ		
โสด	50	52.63
สมรส	29	30.53
หย่าร้าง	1	1.05
สมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียน	12	12.63
ม่าย	2	2.11
แยกกันอยู่	1	1.05
การศึกษาสูงสุด		
ประถม	12	12.63
มัธยมต้น	3	3.16
มัธยมปลาย	11	11.58
อาชีวะ	17	17.89
ปริญญาตรี	48	50.53
สูงกว่าปริญญาตรี	4	4.21
อาชีพ		
เกษตรกรรม	4	4.21
ธุรกิจส่วนตัว	14	14.74
ประมง	4	4.21
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	11	11.58
พนักงานบริษัท	42	44.21
รับจ้าง	15	15.79
อื่นๆ	5	5.26
รวม	95	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ. (2553).

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม สถานภาพในครัวเรือนของผู้ให้
สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ของครัวเรือน
หมู่บ้านช่องพลี

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตำแหน่งในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง		
หัวหน้าครัวเรือน	15	55.56
ตัวแทนครัวเรือน	12	44.44
เพศ		
ชาย	12	44.44
หญิง	15	55.56
อายุ		
20 – 29 ปี	8	29.63
30 – 39 ปี	4	14.81
40 – 49 ปี	6	22.22
50 – 59 ปี	8	29.63
60 ปีขึ้นไป	1	3.70
สถานภาพ		
โสด	11	40.74
สมรส	15	55.56
สมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียน	1	3.70
การศึกษาสูงสุด		
ประถม	4	14.82
มัธยมปลาย	9	33.33
อาชีวะ	5	18.52
ปริญญาตรี	9	33.33
อาชีพ		
เกษตรกรรม	11	40.74
ธุรกิจส่วนตัว	2	7.40
พนักงานบริษัท	9	33.33
รับจ้าง	5	18.52
รวม	27	100

ที่มา: จากการสำรวจ. (2553).

2. ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

จากการทดสอบค่าความแปรปรวนด้วยสถิติทดสอบ F พบว่า กลุ่มตัวแปรที่มีความแปรปรวนเท่ากันของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี ได้แก่ รายได้จากอาชีพพนักงานบริษัท การมีงานทำรวม การมีงานทำจากอาชีพเกษตรกรรม การมีงานทำจากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ การมีงานทำจากอาชีพพนักงานบริษัท ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล และค่ายา ค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภคและค่าใช้จ่ายบุหรีและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มตัวแปรที่มีความแปรปรวนไม่เท่ากัน ได้แก่ รายได้รวม รายได้จากอาชีพเกษตรกรรม รายได้จากธุรกิจส่วนตัว รายได้จากอาชีพประมง รายได้จากอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ รายได้จากอาชีพรับจ้าง การมีงานทำจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว การมีงานทำจากอาชีพประมง การมีงานทำจากอาชีพรับจ้าง ค่าใช้จ่ายอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายพาหนะหรือเดินทาง ค่าใช้จ่ายการศึกษา ค่าใช้จ่ายบันเทิง หวยและการพนัน ค่าใช้จ่ายอื่นและค่าใช้จ่ายในการบริโภครวม ตาราง 11

ตาราง 11 เปรียบเทียบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภท	F คำนวณ	สรุปผล
การมีงานทำ		
เกษตรกรรม	1.02	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ธุรกิจส่วนตัว	0.86	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ประมง	65535	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	1.51	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
พนักงานบริษัท	1.234	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
รับจ้าง	3.77	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
การมีงานทำรวม	1.46	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
รายได้		
เกษตรกรรม	4.27	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ธุรกิจส่วนตัว	3.16	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ประมง	65535	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	1.82	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
พนักงานบริษัท	1.17	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
รับจ้าง	4.34	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
รายได้รวม	3.26	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 11 (ต่อ)

ประเภท	F คำนวณ	สรุปผล
ค่าใช้จ่ายในการบริโภค		
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	2.68	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าเครื่องแต่งกาย	2.20	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	2.04	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าพาหนะ/ค่าเดินทาง	12.16	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา	1.20	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา	4.89	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าสาธารณูปโภค	1.15	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
ค่าบันเทิง หวยและการพนัน	2.56	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าบุหรี่และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	1.26	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน
ค่าใช้จ่ายอื่นๆ	10.02	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน
ค่าใช้จ่ายในการบริโภครวมรวม	4.20	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

หมายเหตุ: - ข้อมูลรายได้จากอาชีพประมง และการมีงานทำจากอาชีพประมงผู้วิจัยเก็บ

ข้อมูลได้เฉพาะหมู่บ้านอ่าวนางเพียงกลุ่มเดียว

- ในการทดสอบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานสำหรับการทดสอบ ดังนี้ $H_0 : \sigma_1^2 = \sigma_2^2$ และ $H_1 : \sigma_1^2 > \sigma_2^2$ ที่ระดับนัยสำคัญ .05
- ค่า $F_{critical}$ การมีงานทำจากอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีค่าเท่ากับ 0.62 ในขณะที่ ค่า $F_{critical}$ จากตัวแปรอื่นๆมีค่าเท่ากับ 1.76 เนื่องจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของหมู่บ้านช่องพลีมากกว่าหมู่บ้านอ่าวนาง แต่ตัวแปรอื่นมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าหมู่บ้านช่องพลี และจะเปิดตารางที่ค่า df เท่ากับ 94, 26 แต่ตัวแปรอื่นๆ จะเปิดตารางค่า df เท่ากับ 26, 94

ที่มา: จากการคำนวณ

3. ผลการศึกษาการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านการมีงานทำ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลในระดับครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี ในประเด็นเกี่ยวกับการมีงานทำ สามารถสรุปได้ดังนี้

การมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยมากกว่าการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี การที่ระดับการมีงานทำเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าการมีงานทำเฉลี่ยของหมู่บ้านช่องพลีเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านอ่าวนางเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงส่งผลให้สมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมีทางเลือกในการประกอบอาชีพที่หลากหลาย เช่น การประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนในส่วนของพนักงานโรงแรม และการรับจ้างในภาคการท่องเที่ยว เช่น การขับรถนำเที่ยว ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรมที่เหมาะสมกับการปลูกยางพาราและปาล์มน้ำมัน ส่งผลให้สมาชิกส่วนใหญ่ในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก ซึ่งส่งผลให้ค่าเฉลี่ยการมีงานทำในหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 คน/ครัวเรือน/เดือน ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีมีค่าเฉลี่ยการมีงานทำเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 คน/ครัวเรือน/เดือน ตาราง 12 ประเด็นที่น่าสนใจเกิดประการหนึ่งคือ ค่าเฉลี่ยของการมีงานทำในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีในสาขาอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีสัดส่วนของการมีงานทำในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน เนื่องจากพื้นที่ของทั้ง 2 หมู่บ้านมีอาณาเขตที่ติดต่อกันประกอบกับการคมนาคมที่สะดวกส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนของหมู่บ้านช่องพลีสามารถเดินทางไปทำงานในหมู่บ้านอ่าวนางซึ่งมีการประกอบอาชีพที่หลากหลายได้อย่างสะดวก

สมาชิกในครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีที่อยู่ในวัยทำงานมีทั้งหมด 317 คน และ 106 คน และมีงานทำทั้งหมดมีจำนวน 278 คนและ 77 คนตามลำดับ เนื่องจากสมาชิกที่อยู่ในวัยทำงานจะมีอายุตั้งแต่ 13 ปีขึ้นไป และสมาชิกในครอบครัวที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพใด สมาชิกส่วนใหญ่ของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีมีสัดส่วนของการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน สมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 32.37 ประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจเอกชนในลักษณะของพนักงานและเจ้าของสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ในขณะที่สมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 37.66 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และผู้มีการมีงานทำในหมู่บ้านอ่าวนางที่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว เกษตรกรรม รับจ้าง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจและประมง มีสัดส่วนร้อยละ 19.78, 16.55, 15.47, 13.31 และ 2.52 ตามลำดับ ส่วนผู้มีการมีงานทำในหมู่บ้านช่องพลีที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท ธุรกิจส่วนตัว ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ รับจ้างและประมง มีสัดส่วนร้อยละ 25.97, 16.88, 11.69, 7.79 และ 0.00 ตามลำดับ ตาราง 12

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการมึงงานทำของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า t -test เท่ากับ 0.30 แต่เมื่อแยกพิจารณาแต่ละประเภทของอาชีพพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะอาชีพรับจ้าง ที่มีค่า t -test เท่ากับ 1.96 เนื่องมาจากการมีงานทำที่สมาชิกในครัวเรือนที่ประกอบอาชีพรับจ้างที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับงานทำที่มาจากอาชีพอื่นๆ และด้วยลักษณะภูมิประเทศของหมู่บ้านอ่าวนางที่เอื้อต่อการท่องเที่ยว จึงส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางหันมาประกอบอาชีพรับจ้างเพิ่มขึ้นแทนอาชีพเดิม และอาชีพประมง มีค่า t -test เท่ากับ 2.15 ตาราง 13 จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีสัดส่วนของการมึงงานทำมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ว่า ครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมึงงานทำมากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ไม่สามารถส่งผลให้เกิดการมึงงานทำเพิ่มขึ้นในกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง ในระดับที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ ส่วนหนึ่งเกิดจากลักษณะภูมิประเทศของแต่ละหมู่บ้านที่มีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน ในส่วนของหมู่บ้านอ่าวนางที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามทำให้พื้นที่ของหมู่บ้านอ่าวนางมีการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแต่ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีเป็นหมู่บ้านที่มีพื้นที่ที่เหมาะสมกับการทำเกษตรกรรมจึงทำให้ครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม จากความแตกต่างกันของพื้นที่ของแต่ละหมู่บ้านทำให้ลักษณะการประกอบอาชีพของครัวเรือนมีความแตกต่างกัน แต่ไม่ได้มีผลทำให้การมึงงานทำของครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ประกอบกับการคมนาคมระหว่างหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีมีความสะดวกมากขึ้น จึงทำให้การมึงงานทำของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีมีสัดส่วนการมึงงานทำใกล้เคียงกันกับการมึงงานทำของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง เพราะครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีสามารถที่จะเดินทางไปทำงานในหมู่บ้านอ่าวนางได้โดยไม่ต้องมีการย้ายครัวเรือนมาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านอ่าวนาง

ตาราง 12 การมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

การมีงานทำ	หมู่บ้านอ่าวนาง			หมู่บ้านช่องพลี		
	จำนวนผู้มีงานทำรวม (คน/หมู่บ้าน/เดือน)	จำนวนผู้มีงานทำเฉลี่ย (คน/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ	จำนวนผู้มีงานทำรวม (คน/หมู่บ้าน/เดือน)	จำนวนผู้มีงานทำเฉลี่ย (คน/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ
เกษตรกรรม	46	0.48	16.55	29	1.07	37.66
ธุรกิจส่วนตัว	55	0.58	19.78	13	0.48	16.88
ประมง	7	0.07	2.52	0	0.00	00.00
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	37	0.39	13.31	9	0.33	11.69
พนักงานบริษัท	90	0.95	32.37	20	0.75	25.97
รับจ้าง	43	0.46	15.47	6	0.22	7.79
รวม	278	2.93	100.00	77	2.85	100.00

หมายเหตุ: การประกอบอาชีพของผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน (มีอายุ 13 ปีขึ้นไป) หมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีรวม (ภาคผนวก ก)

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 13 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการมั่งงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

การมั่งงานทำ	$\bar{x}$ หมู่บ้านอ่าวนาง (คน/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{x}$ หมู่บ้านช่องพลี (คน/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{x}$ หมู่บ้านอ่าวนาง- $\bar{x}$ หมู่บ้านช่องพลี	t คำนวณ	t วิกฤต
เกษตรกรรม	0.48	1.07	-0.59	-3.24	-1.66
ธุรกิจส่วนตัว	0.58	0.48	0.10	0.47	1.68
ประมง	0.07	0.00	0.07	2.15*	1.66
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.39	0.33	0.06	0.35	1.66
พนักงานบริษัท	0.95	0.75	0.21	0.96	1.66
รับจ้าง	0.46	0.22	0.23	1.96*	1.66
รวม	2.93	2.85	0.08	0.30	1.66

หมายเหตุ : การมั่งงานทำจากอาชีพเกษตรกรรม ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท การมั่งงานทำรวม มีความแปรปรวนเท่ากัน ใช้สูตร

$$t = \bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2} / \sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}$$

การมั่งงานทำจากอาชีพธุรกิจส่วนตัว ประมงและรับจ้าง มีความแปรปรวนไม่เท่ากัน ใช้สูตร $t = \bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2} / \sqrt{\left(\frac{s_{i1}^2}{n_1} + \frac{s_{i2}^2}{n_2} \right)}$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการคำนวณ

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านรายได้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลในระดับครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี ในประเด็นของระดับรายได้ในครัวเรือน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยมากกว่ารายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี เนื่องจากหมู่บ้านอ่าวนางเป็นที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงซึ่งประกอบด้วย หาดอ่าวนาง หาดนพรัตน์ธารา ฯลฯ จึงส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวและพนักงานในบริษัทเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ แต่ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีซึ่งไม่มีแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่ดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวและประกอบกับตำบลอ่าวนางแต่ก่อนเป็นชุมชนเกษตรกรรมจึงส่งผลให้สมาชิกส่วนใหญ่ของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมเป็นอาชีพเป็นอาชีพหลัก ซึ่งส่งผลให้รายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 45,903.68 บาท/ครัวเรือน/เดือน และรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34,914.81 บาท/ครัวเรือน/เดือน ตาราง 14

เมื่อพิจารณาแหล่งที่มาของรายได้เฉลี่ยครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง พบว่ารายได้เฉลี่ยจากการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวและพนักงานธุรกิจเอกชนในส่วนของพนักงานโรงแรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13,020.00 บาท/ครัวเรือน/เดือน และ 10,631.98 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 28.36 และ 23.16 ในขณะที่แหล่งที่มาของรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่เป็นรายได้เฉลี่ยที่มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมและรองลงมาก็คืออาชีพพนักงานบริษัท โดยรายได้เฉลี่ยจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมของหมู่บ้านช่องพลีมีค่าเท่ากับ 11,372.22 บาท/ครัวเรือน/เดือน และรายได้เฉลี่ยจากอาชีพพนักงานบริษัทมีค่าเท่ากับ 7,722.22 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 32.57 และร้อยละ 22.12

เมื่อเปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีในแต่ละสาขาอาชีพ พบว่ารายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยของรายได้ที่มากกว่าหมู่บ้านช่องพลีในทุกสาขาอาชีพ ยกเว้นค่าเฉลี่ยรายได้จากอาชีพเกษตรกรรมเพียงอาชีพเดียว ที่รายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านช่องพลีมีค่าเฉลี่ยมากกว่าค่าเฉลี่ยรายได้ของอาชีพเกษตรกรรมของหมู่บ้านอ่าวนาง โดยรายได้เฉลี่ยจากอาชีพเกษตรกรรมของหมู่บ้านช่องพลีมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11,372.22 บาท/ครัวเรือน/เดือน และหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7,378.95 บาท/ครัวเรือน/เดือน ตาราง 14

ตาราง 14 รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

ประเภทของรายได้	หมู่บ้านอ่าวนาง		หมู่บ้านช่องพลี	
	รายได้เฉลี่ย (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ	รายได้เฉลี่ย (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ
เกษตรกรรม	7,378.95	16.07	11,372.22	32.57
ธุรกิจส่วนตัว	13,020.00	28.36	7,574.07	21.69
ประมง	1,368.42	2.98	0.00	0.00
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	8,001.05	17.43	5,407.41	15.49
พนักงานบริษัท	10,631.98	23.16	7,722.22	22.12
รับจ้าง	5,503.68	11.99	2,838.89	8.13
รวม	45,903.68	100.00	34,914.81	100.00

หมายเหตุ: การคำนวณค่าเฉลี่ยรายได้จะคำนวณจากรายได้รวม (ภาคผนวก ง) / จำนวนครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้าน

ที่มา: จากการคำนวณ

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายได้ของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า t -test เท่ากับ 2.36 และเมื่อแยกพิจารณาแต่ละประเภทของรายได้ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะรายได้จากอาชีพรับจ้างและอาชีพประมง โดยมีค่า t -test เท่ากับ 1.67 และ 2.24 ตาราง 15 จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีรายได้มากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ว่า ครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมีรายได้มากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ได้ส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีรายได้มากกว่า ในระดับที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

ตาราง 15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

ประเภทของรายได้	$\bar{x}$ หมู่บ้านอ่าวนาง (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{x}$ หมู่บ้านช่องพลี (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{x}$ หมู่บ้านอ่าวนาง - $\bar{x}$ หมู่บ้านช่องพลี	t คำนวณ	t วิกฤต
เกษตรกรรม	7,378.95	11,372.22	-3,993.42	-1.52	-1.66
ธุรกิจส่วนตัว	13,020.00	7,574.07	5,445.93	1.42	1.66
ประมง	1,368.42	0.00	1,368.42	2.24*	1.66
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	8,001.05	5,407.41	2,593.65	0.89	1.68
พนักงานบริษัท	10,631.98	7,722.22	2,909.36	1.14	1.66
รับจ้าง	5,503.68	2,838.89	2,664.80	1.67*	1.66
รวม	45,903.68	34,914.81	10,988.87	2.36*	1.66

หมายเหตุ : รายได้จากอาชีพพนักงานบริษัท มีความแปรปรวนเท่ากัน ใช้สูตร $t = \bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2} / \sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}$ รายได้จากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง

ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ รับจ้างและรายได้รวม มีความแปรปรวนไม่เท่ากัน ใช้สูตร $t = \bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2} / \sqrt{\left(\frac{s_{i1}^2}{n_1} + \frac{s_{i2}^2}{n_2} \right)}$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการคำนวณ

3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านค่าใช้จ่ายในการบริโภค

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีใน ส่วนของค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือน สามารถสรุปได้ดังนี้

ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยต่อครัวเรือนของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าใช้จ่ายในการบริโภค มากกว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านช่องพลีเนื่องจาก สมาชิกในครัวเรือนส่วนใหญ่ของ หมู่บ้านอ่าวนางประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะส่งผลให้มี ค่าใช้จ่ายในการบริโภคในส่วนที่เป็นสินค้าประเภทเครื่องแต่งกายหรือค่าใช้จ่ายในการผ่อนรถ เพราะเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพของสมาชิกครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนาง ส่วนหมู่บ้าน ช่องพลีซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมจึงมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคในส่วนของสินค้าที่ จำเป็นในการดำรงชีวิต ซึ่งได้แก่ค่าอาหารและเครื่องดื่มและค่าเดินทางเป็นส่วนใหญ่ โดย ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีมีค่าเท่ากับ 21,569.38 บาท/ครัวเรือน/เดือน และ 16,770.37 บาท/ครัวเรือน/เดือน แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดของ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า ค่าใช้จ่ายในการ บริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคของหมู่บ้านช่องพลีในทุก ประเภทของค่าใช้จ่ายในการบริโภค แต่จะมีเพียงค่าใช้จ่ายในการบริโภคเพียงประเภทเดียว เท่านั้นที่ที่ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านช่องพลีมากกว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ย ของหมู่บ้านอ่าวนางคือ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคที่เกี่ยวกับค่าสาธารณูปโภค เนื่องมาจากการ ประกอบอาชีพของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีจะประกอบอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งส่งผลให้ ครัวเรือนมีค่าสาธารณูปโภคในการดำรงชีวิตบวกด้วยค่าสาธารณูปโภคในส่วนของประกอบ อาชีพรวมอยู่ด้วย ตาราง 16

แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดของค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและ หมู่บ้านช่องพลี ส่วนใหญ่เป็นค่าอาหารและเครื่องดื่มซึ่งเป็นสินค้าที่มีความจำเป็นในการบริโภค โดยค่าอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8,680.00 บาท/ครัวเรือน/ เดือน คิดเป็นร้อยละ 40.20 และค่าอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ยของหมู่บ้านช่องพลีมีค่าเท่ากับ 8,562.96 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 51.06 และรองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายในการบริโภค เฉลี่ยด้านค่าพาหนะของหมู่บ้านอ่าวนางสูงกว่าหมู่บ้านช่องพลี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2,792.11 บาท/ครัวเรือน/เดือน และ 2,131.48 บาท/ครัวเรือน/เดือน คิดเป็นร้อยละ 12.93 และร้อยละ 12.70 ตามลำดับ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยด้านที่อยู่อาศัยของหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่า หมู่บ้านช่องพลีคิดเป็นร้อยละ 10.86 และร้อยละ 7.44 ตามลำดับ และค่าใช้จ่ายในการบริโภค เฉลี่ยอื่นๆคิดเป็นร้อยละ 33.96 และร้อยละ 26.35 ตามลำดับ ยกเว้นค่าจ่ายในการบริโภคเฉลี่ย ค่าบุหรี่ยี่หมู่บ้านอ่าวนางน้อยกว่าหมู่บ้านช่องพลีคิดเป็นร้อยละ 2.05 และร้อยละ 2.45 ตามลำดับ ตาราง 16

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้าน อ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมี ค่า t -test เท่ากับ 2.54 และเมื่อแยกพิจารณาแต่ละประเภทของค่าใช้จ่ายในการบริโภค พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เฉพาะค่าเครื่องแต่งกาย เพราะเมื่อ ครัวเรือนมีรายได้ที่เพิ่มขึ้น ครัวเรือนจะมีแนวโน้มในการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ค่าใช้จ่ายในการศึกษา ค่าบันเทิง หวยและการพนัน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ จะมีค่าใช้จ่ายใน ส่วนของค่าผ่อนรถเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ โดยมีค่า t -test เท่ากับ 2.54, 2.36, 2.40 และ 2.29 ตาราง 17 จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมี ค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวใน ระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ว่า ครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนา อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงจะมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านที่มี การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ได้ส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มี การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่า ในระดับที่มีความ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวในระดับต่ำ

ตาราง 16 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

ประเภทค่าใช้จ่าย	หมู่บ้านอ่าวนาง		หมู่บ้านช่องพลี	
	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/ครัวเรือน/เดือน)	ร้อยละ
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	8,680.00	40.20	8,562.96	51.06
ค่าเครื่องแต่งกาย	1,302.11	6.03	788.89	4.70
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	2,344.21	10.86	1,248.15	7.44
ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง	2,792.11	12.93	2,131.48	12.70
ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา	364.21	1.69	281.48	1.68
ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา	1,961.05	9.08	785.19	4.68
ค่าสาธารณูปโภค	1,306.84	6.05	1,427.78	8.51
ค่าบันเทิง หวยและการพนัน	420.00	2.04	188.89	1.13
ค่าบุหรืและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	442.11	2.05	411.11	2.45
ค่าใช้จ่ายอื่นๆ	1,956.76	9.06	944.44	5.63
รวม	21,569.38	100.00	16,770.37	100.00

หมายเหตุ: การคำนวณค่าเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการบริโภคจะคำนวณจากค่าใช้จ่ายในการบริโภครวม (ภาคผนวก ง) / จำนวนครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้าน

ที่มา: จากการคำนวณ

ตาราง 17 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

ประเภทของรายได้	$\bar{X}$ หมู่บ้านอ่าวนาง (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{X}$ หมู่บ้านช่องพลี (บาท/ครัวเรือน/เดือน)	$\bar{X}$ หมู่บ้านอ่าวนาง - $\bar{X}$ หมู่บ้านช่องพลี	t คำนวณ	t วิกฤต
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	8,680.00	8,562.96	117.04	0.17	1.67
ค่าเครื่องแต่งกาย	1,302.11	788.89	513.22	2.54*	1.67
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	2,344.21	1,248.15	1,096.06	1.61	1.67
ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง	2,792.11	2,131.48	660.62	0.90	1.66
ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา	364.21	281.48	82.73	0.64	1.66
ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา	1,961.05	785.19	1,175.88	2.36*	1.66
ค่าสาธารณูปโภค	1,306.84	1,427.78	-120.94	-0.62	-1.66
ค่าบันเทิง หวยและการพนัน	420.00	188.89	231.11	2.40*	1.67
ค่าบุหรืและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	442.11	411.11	30.99	0.23	1.66
ค่าใช้จ่ายอื่นๆ	1,956.76	944.44	1,012.31	2.29*	1.66
รวม	21,569.38	16,770.37	4,802.91	2.54*	1.66

หมายเหตุ : ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา ค่าสาธารณูปโภคและค่าบุหรืและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีความแปรปรวนเท่ากัน ใช้สูตร $t = \bar{X}_{i1} - \bar{X}_{i2} / \sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}$

ค่าใช้จ่ายในการบริโภครวม ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าพาหนะ/ค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา

ค่าบันเทิง หวยและการพนัน และค่าใช้จ่ายอื่นๆมีความแปรปรวนไม่เท่ากัน ใช้สูตร $t = \bar{X}_{i1} - \bar{X}_{i2} / \sqrt{\left(\frac{s_{i1}^2}{n_1} + \frac{s_{i2}^2}{n_2} \right)}$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการคำนวณ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการมีงานทำ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและระดับต่ำ ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบความแตกต่างของการมีงานทำ รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือน ระหว่างหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำมีความแตกต่างกันหรือไม่ และผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถใช้เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมกับท้องถิ่นและจะเป็นประโยชน์ คือ ทำให้หน่วยงานของภาครัฐ สามารถนำผลการศึกษานี้ไปปรับใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้ได้ทำการศึกษาเศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ โดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนในด้าน การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยเลือกครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พบว่าหมู่บ้านอ่าวนางเป็นหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและหมู่บ้านช่องพลีเป็นหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ จำนวนรวมทั้งสิ้น 122 ตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ การมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้สัมภาษณ์ และส่วนที่สองเป็นข้อมูลด้านการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อมูลที่หน่วยงานทางราชการและเอกชนได้รวบรวมไว้ ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้จังหวัดกระบี่ องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง จังหวัดกระบี่ และศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ได้แก่ ข้อมูลการประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจำนวน 5 ตัวอย่าง และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการมืองานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ซึ่งข้อมูลทั้งหมดนี้ได้จากการใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 122 ตัวอย่าง แบ่งเป็นหมู่บ้านอ่าวนางจำนวน 95 ตัวอย่าง และหมู่บ้านช่องพลีจำนวน 27 ตัวอย่าง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูล

ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

วิเคราะห์คุณลักษณะของตัวอย่าง โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าเฉลี่ย (Percentage)

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ทราบความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง จึงต้องวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ว่าความแปรปรวนเท่ากันหรือไม่ จากนั้นเลือกค่าสถิติ t -test จากค่าความแปรปรวน เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านการมืองานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ระหว่างหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

การวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) และส่วนที่สองเป็นการทดสอบค่าความแปรปรวนของประชากรว่ามีความแปรปรวนเท่ากันหรือไม่ จากนั้นทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านการมืองานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติ t -test ในการทดสอบเพื่อต้องการทราบว่าค่าเฉลี่ยการมืองานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภค ของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันหรือไม่

สรุปผลการวิจัย

การเปรียบเทียบเศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำในตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน จะส่งผลให้ครัวเรือนมี การมืองานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อ

เป็นแนวทางในการวางแผนในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าพื้นที่ที่มีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงและต่ำจะทำให้ครัวเรือนมีความแตกต่างกันในค่าเฉลี่ยรายได้ และค่าเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการบริโภค ส่วนการมีงานทำนั้นพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมกับท้องถิ่น ซึ่งสามารถนำผลการศึกษาไปปรับใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อไป สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ได้แก่ ตำแหน่งในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษาสูงสุด และอาชีพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนาง จำนวน 95 ครัวเรือน พบว่า สถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นตัวแทนครัวเรือนเนื่องจากผู้วิจัยทำการเก็บแบบสัมภาษณ์ในสถานที่ทำงานของผู้ให้สัมภาษณ์โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 51.6 มีอายุอยู่ในช่วง 20 – 29 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.5 มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 52.6 การศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 50.5 ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทคิดเป็นร้อยละ 44.2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี จำนวน 27 ครัวเรือน พบว่าสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์ จากการสำรวจส่วนใหญ่เป็นหัวหน้าครัวเรือนครัวเรือน เนื่องจากหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพเกษตรกรรมและสถานที่ทำงานส่วนใหญ่จะอยู่ในบริเวณที่อยู่อาศัย และเมื่อเก็บแบบสัมภาษณ์จะพบกับหัวหน้าครัวเรือนในการให้สัมภาษณ์โดยพบว่า เป็นหญิง ร้อยละ 55.6 มีอายุอยู่ในช่วง 50 – 59 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.6 ส่วนใหญ่จะสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 55.6 จบการศึกษาสูงสุดในระดับมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 33.3 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมคิดเป็นร้อยละ 40.7

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการมีงานทำรวม และการมีงานทำจากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง รายได้รวม และรายได้จากอาชีพเกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว ประมง ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท และรับจ้าง และค่าใช้จ่ายในการบริโภครวมและค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง ค่ารักษาพยาบาล และค่ายา ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าสาธารณูปโภค ค่าบันเทิงห่วยและการพนัน ค่าบุหรีและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับการมีงานทำของครัวเรือน พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีระดับการมีงานทำมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

หมู่บ้านอ่าวนางซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง ส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางประกอบอาชีพพนักงานในบริษัทเอกชนและประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ จึงส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการทำเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ และผลกระทบจากระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้การมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีด้วยเช่นกัน โดยการมีงานทำเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเท่ากับ 2.93 คน/ครัวเรือน/เดือน และการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี มีค่าเท่ากับ 2.85 คน/ครัวเรือน/เดือน

การมีงานทำเฉลี่ยครัวเรือน พบว่า การมีงานทำของครัวเรือนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านอ่าวนางเกิดจากการประกอบธุรกิจเอกชนในส่วนของพนักงานโรงแรม และการประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 32.37 และ 19.78 ส่วนการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่เป็นการมีงานทำที่มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาเป็นธุรกิจเอกชนในส่วนของพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 37.66 และ 25.97

ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่า การทดสอบความแตกต่างทางสถิติของค่าเฉลี่ยการมีงานทำของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อแยกพิจารณาการมีงานทำจากอาชีพต่างๆ ของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี พบว่า การมีงานทำจากอาชีพรับจ้างและการมีงานทำจากอาชีพประมง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากการศึกษาประเด็นของรายได้ครัวเรือน พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีรายได้มากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ โดยหมู่บ้านอ่าวนางซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง ส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางประกอบธุรกิจส่วนตัวและพนักงานในบริษัทเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ จึงส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการทำเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ และผลกระทบจากระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่ารายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีด้วยเช่นกัน โดยรายได้เฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเท่ากับ 45,903.68 บาท/ครัวเรือน/เดือน และรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี มีค่าเท่ากับ 34,914.81 บาท/ครัวเรือน/เดือน สำหรับแหล่งที่มาของรายได้เฉลี่ยครัวเรือน พบว่า รายได้ของครัวเรือน ส่วนใหญ่ในหมู่บ้านอ่าวนางเกิดจากการประกอบธุรกิจส่วนตัวและการประกอบธุรกิจ

เอกชนในส่วนของพนักงานโรงแรม คิดเป็นร้อยละ 28.36 และ 23.16 ส่วนรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่มาจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาเป็นธุรกิจเอกชนในส่วนของพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 32.57 และ 22.12

ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่า การทดสอบความแตกต่างทางสถิติของค่าเฉลี่ยรายได้ของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อแยกพิจารณารายได้จากอาชีพต่างๆของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี พบว่า รายได้จากอาชีพรับจ้างและรายได้จากอาชีพประมง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือน พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ โดยหมู่บ้านอ่าวนางซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง ส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม และค่าพาหนะหรือค่าเดินทางเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่หมู่บ้านช่องพลีซึ่งมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ จึงส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคเป็นค่าอาหารและเครื่องดื่ม และค่าพาหนะหรือค่าเดินทางเป็นส่วนใหญ่ และผลกระทบจากระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมากกว่าค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีด้วย โดยค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าเท่ากับ 21,569.38 บาท/ครัวเรือน/เดือน และค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี มีค่าเท่ากับ 16,770.37 บาท/ครัวเรือน/เดือน

ประเภทของค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยครัวเรือน พบว่า ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านอ่าวนางเกิดจากค่าอาหารและเครื่องดื่มและค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 40.20 และ 12.93 ส่วนค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีส่วนใหญ่เป็นค่าใช้จ่ายในการบริโภคที่มาจากค่าอาหารและเครื่องดื่ม รองลงมาเป็นค่าพาหนะหรือค่าเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 51.06 และ 12.70

ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่า การทดสอบความแตกต่างทางสถิติของค่าเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในการบริโภคของกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและกลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อแยกพิจารณาค่าใช้จ่ายในการบริโภคประเภทต่างๆของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี พบว่า ค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าบันเทิง หวยและการพนัน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์เพื่อบรรลุตามความมุ่งหมายของการวิจัย ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยอาศัยค่าสถิติ t -test เป็นตัวทดสอบ และเป็นการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มเป็นอิสระจากกัน เป็นการตั้งสมมติฐานทางสถิติแบบทางเดียว

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีงานทำเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากแบบจำลองของเลวิสกับอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัด สรุปได้ว่า แรงงานส่วนเกินที่มีมากในภาคเกษตรกรรม สามารถนำมาใช้แทนปัจจัยทุน ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในหมู่บ้านอ่าวนาง ซึ่งสามารถนำแรงงานไปใช้ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่เพิ่งเริ่มต้นและต้องการแรงงานมากในระยะแรก จากแนวคิดนี้ เมื่อพิจารณาผลการศึกษา จะเห็นว่าการมีงานทำของครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมีระดับการมีงานทำมากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี และจะเห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้การมีงานทำของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีระดับการมีงานทำมากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ ซึ่งจะได้จากการมีงานทำของครัวเรือนจากอาชีพรับจ้างในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมีความแตกต่างจากการมีงานทำจากอาชีพรับจ้างของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีระดับการมีงานทำมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ การศึกษาในครั้งนี้พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียงงานของ พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536: 164-167) ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกันคือ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีระดับการมีงานทำมากกว่าสมาชิกในครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากแบบจำลองของเลวิสกับอุปทานแรงงานที่ไม่จำกัด โดยสรุปว่า เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่จะทำให้เกิดความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้ค่าจ้างแรงงานสูงกว่าค่าจ้างแรงงานที่แรงงานได้รับในภาคเกษตรกรรม โดยภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะจ่ายค่าจ้างแรงงานในภาคเกษตรกรรมบวกต้นทุนในการครองชีพหรือว่าสูงกว่าค่าจ้างในภาคเกษตรกรรมประมาณร้อยละ 30 จากแนวคิดนี้ เมื่อพิจารณาผลการศึกษาก็เห็นถึงความสอดคล้องของผลที่ได้จากการเปรียบเทียบรายได้ระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและ

ระดับต่ำ ซึ่งจะเห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีรายได้มากกว่าครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ ในที่นี้เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในหมู่บ้านอ่าวนางจะทำให้แรงงานหันมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เนื่องจากค่าจ้างที่สูงกว่าที่แรงงานจะได้รับจากภาคเกษตรกรรม ซึ่งจะเห็นได้จาก รายได้ของครัวเรือนจากอาชีพรับจ้างในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางมีความแตกต่างจากรายได้จากอาชีพรับจ้างของครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีรายได้มากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการบริโภคเฉลี่ยของครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางและครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลี

จากทฤษฎีการบริโภค โดยสรุปว่า เมื่อรายได้มีการเปลี่ยนแปลง จะมีผลให้การบริโภคของครัวเรือนเปลี่ยนแปลง เนื่องจากรายได้เป็นตัวกำหนดการบริโภคของครัวเรือน เพราะเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆคงที่ การบริโภคของครัวเรือนมักจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับรายได้ คือ ถ้าระดับรายได้ครัวเรือนเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้การบริโภคของครัวเรือนเพิ่มขึ้นด้วย จากแนวคิดนี้ เมื่อพิจารณาผลการศึกษาจะเห็นถึงความสอดคล้องของผลที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการบริโภคระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ ซึ่งจะเห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีระดับการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยมากขึ้น ผลการศึกษากลายเป็นไปตามทฤษฎีการบริโภค ซึ่งจะเห็นได้ว่า ค่าใช้จ่ายในการบริโภคจากค่าเครื่องแต่งกาย ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าบันเทิง หวย และการพนัน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ จะเพิ่มสูงขึ้นเมื่อครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น ครัวเรือนก็จะบริโภคสินค้าดังกล่าวเพิ่มขึ้นด้วย ผลจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในหมู่บ้านอ่าวนางจะส่งผลให้ครัวเรือนบริโภคสินค้าที่ใช้ในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นเช่น ค่าใช้จ่ายอื่นๆ คือค่าผ่อนรถยนต์ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เป็นต้น

จากข้อมูลและการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้กลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่ากลุ่มครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ การศึกษาในครั้งนี้พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียงงานของ พิศมัย จารุจิตติพันธ์ (2536: 164-167) ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกันคือ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลให้สมาชิกในครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากกว่าสมาชิกในครัวเรือนในหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ

ข้อเสนอแนะ

1. รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การส่งเสริมให้มีการประกอบอาชีพเสริมของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่งแก่สมาชิกในครัวเรือน เนื่องจากอาชีพหลักของครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลีเป็นการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เมื่อถึงนอกฤดูการเกษตรครัวเรือนเหล่านั้นจะว่างเว้นจากการทำงาน ภาครัฐควรส่งเสริมให้มีการฝึกอาชีพในการรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือนในหมู่บ้านช่องพลี เช่น การผลิตสินค้าหัตถกรรมเพื่อจำหน่ายเป็นสินค้าที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว

2. จากผลการศึกษาที่พบว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้ครัวเรือนในหมู่บ้านอ่าวนางมีค่าใช้จ่ายในการบริโภคมากขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องจากผลของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้สมาชิกในครัวเรือนมีงานทำและรายได้ในการซื้อสินค้าและบริการที่เป็นสินค้าประเภทสินค้าฟุ่มเฟือยเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ภาครัฐควรส่งเสริมให้ครัวเรือนมีการออมเงิน เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้ครัวเรือนที่ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นอาชีพหลัก มีรายได้เป็นฤดูกาล เมื่อหมดฤดูกาลท่องเที่ยวจะทำให้ครัวเรือนมีรายได้ที่น้อยลง

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. การศึกษารั้งนี้มุ่งศึกษาการเปรียบเทียบเฉพาะการมีงานทำ รายได้และค่าใช้จ่ายในการบริโภคระหว่างหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงและต่ำ ในการศึกษาครั้งต่อไปควรเพิ่มการศึกษาเปรียบเทียบในด้านราคาสินค้าและบริการ เพราะการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะทำให้มีความต้องการสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นเหตุให้ราคาสินค้าและบริการในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

2. การศึกษารั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะผลกระทบทางด้านบวกที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแต่เมื่อมีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวย่อมมีผลกระทบทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นในการศึกษาในครั้งต่อไปควรศึกษาถึงผลกระทบทางด้านลบที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดการสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาการขาดดุลการค้ามากขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ฦ บางช้าง. (2546). การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตแบบยั่งยืน. สารนิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- กระบี่. (2552). ข้อมูลทั่วไปจังหวัดกระบี่. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2552, <http://www.krabi.go.th>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). การศึกษาเพื่อทำแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ ตัง สตุลและพัทลุง. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยว. ----- (2552). สถานที่ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว. สืบค้น เมื่อ 15 กันยายน 2552. http://www2.tat.or.th/stat/web/static_index.php
- กิตติ วิชัยดิษฐ์. (2540). ศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหมู่เกาะลันตา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.
- กิตติพงษ์ ประชุมแดง. (2533). ผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม จากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชาวบ้านคูเต่า. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2546). สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฑารัตน์ ขาวคม. (2548). ผลกระทบด้านเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวต่อประชาชนท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จังหวัดกระบี่. (2552). สถานการณ์การท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่. สืบค้นเมื่อ 15 กันยายน 2552, http://www.krabi.go.th/province_data/tourist6.pdf
- ฉันท วรรณณอม. (2552). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา
- ธวัชชัย มานิตย์. (2550). ผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรวิทย์ จำเดิม. (2549). ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนเวียงกุมกาม. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา . (2548). อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: แอนด์ ดีไซน์.
- ประพันธ์ เสวตนันท์ และไพศาล เล็กอุทัย. (2542). หลักเศรษฐศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พิศมัย จารุจิตพันธ์. (2536). ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจในเกาะสมุย. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีไพร พริ้งเพระ. (2547). การพัฒนาการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมของชุมชน. วิทยานิพนธ์ วท.ม (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสุรางค์ สุนทรกุล. (2536). ผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาชนบท. (2553). รายได้หมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี. สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2553, <http://www.cdd.go.th>
- สุจิต บุตรประเสริฐ. (2533). การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่เป็นผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัณยา วรากุลวิทย์. (2546). ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: เพ็ญฟ้า พรินติ้ง.
- ศิริ ฮามสุโพธิ์. (2543). สังคมวิทยาการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้ง เฮาส์.
- อนุสรณ์ สรพรหม. (2542). เศรษฐศาสตร์มหภาค. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ชีรพงษ์การพิมพ์.
- องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง. (2552). ข้อมูลทั่วไปของอ่าวนาง. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2552, <http://www.aonang.go.th>
- Allen, L., Long, P., Perdue and Keiselbach, S., (1988). The Impact of Tourism Development on Residents Perceptions of Community Life. *Journal of Travel Research*. 27(1): 16-21
- Belisle, F. and Hoy, D. (1980). The Perceived Impact of Tourism by Residents: A Case Study of Santa Marta, Columbia. *Annals of Tourism Research*. 7(1): 83-101
- Brougham, J. E., and Butler, R.W. (1981). A Segmentation Analysis of Resident Attitudes towards the Social Impact of Tourism. *Annals of Tourism Research*. 8(4): 569-589
- Geoff Butcher, John R Fairweather, David G Simmons. (1998). The Economic Impact of Tourism on Kaikoura. *Tourism Research and Education Centre (TREC) Report No. 8*.

Lankford, S. and Howard, D. (1994). Developing a Tourism Impact Attitude Scale.

Annals of Tourism Research. 21(1): 121-139

W.A. Lewis. (1954). *Development with Unlimited Supplies of Labour*. The Manchester

School. England: n.p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

การแบ่งหมู่บ้านตามศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ภาคผนวก ก การแบ่งกลุ่มครัวเรือนตามระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งระดับของกลุ่มหมู่บ้านออกเป็นกลุ่มๆ ตามระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน คือ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ การท่องเที่ยว และปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา โดยการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของ องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง กำหนดตำบลอ่าวนาง ประธานชมรมผู้ประกอบการเรือนางยาวอ่าวนาง ประธานศูนย์พัฒนาอาชีพบ้านนาดี และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยจะประเมินศักยภาพการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้ง 8 หมู่บ้านในตำบลอ่าวนาง

การประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีการกำหนดตัวชี้วัดและเกณฑ์การให้คะแนนในการประเมิน ดังนี้

1. ลักษณะทางกายภาพ
 - ภูมิประเทศเป็นอุปสรรคในการพัฒนามาก/ขยายพื้นที่ยาก
 - ฤดูกาลและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
 - ขนาดของพื้นที่ในการรองรับนักท่องเที่ยว
 - ภัยธรรมชาติ(น้ำท่วม,พายุ)
 - ความเด่นทางสุนทรีภาพ/ภูมิลักษณะ มาก/ปานกลาง/น้อย
2. ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ
 - ลักษณะเด่นในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยว
 - มีทรัพยากรธรรมชาติหายาก (มี/ไม่มี) เฉพาะพื้นที่นี้
 - ความเปราะบางต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว มาก/ปานกลาง/น้อย
3. การท่องเที่ยว
 - มีความสำคัญระดับ สากล ประเทศ ท้องถิ่น
 - ความพร้อมและคุณภาพของการให้บริการนักท่องเที่ยว
 - มีโอกาสทางการตลาด
 - บริการสื่อสาร (ไปรษณีย์/โทรศัพท์) ในแหล่งพื้นที่ต่อเนื่อง
 - การรักษาสภาพแวดล้อม เช่น การกำจัดของเสีย/มูลฝอย
4. ปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา
 - มีบริการขนส่งสาธารณะผ่านแหล่ง
 - บรรยากาศด้านความปลอดภัย
 - มีมาตรการรักษาปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว
 - การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
 - มีตำนาน ประเพณี ทัศนียภาพพื้นที่เป็นเอกลักษณ์ให้เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้

ผลจากการให้คะแนนแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละประเด็น สามารถนำคะแนนรวมประเมินระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง ตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- ระดับศักยภาพสูง มีคะแนนรวมมากกว่า 50 คะแนน
- ระดับศักยภาพปานกลาง มีคะแนนอยู่ในช่วงระหว่าง 40-50 คะแนน
- ระดับศักยภาพต่ำ มีคะแนนต่ำกว่า 40 คะแนน

ผลการประเมินสรุปได้ว่า หมู่บ้านในตำบลอ่าวนางมีระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแตกต่างกัน เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง หรือเรียกว่ากลุ่ม A ประกอบด้วย หมู่บ้านอ่าวนาง
2. กลุ่มที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำ หรือเรียกว่ากลุ่ม B ประกอบด้วย หมู่บ้านช่องพลี

ตาราง 18 สรุปผลการประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในตำบลอ่าวนาง

หมู่บ้าน	ลักษณะทางกายภาพ	ลักษณะทางชีวภาพคุณค่าและความสำคัญ	การท่องเที่ยว	ปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา	ผลการประเมิน
บ้านช่องพลี	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ต่ำ
บ้านอ่าวนาง	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง	สูง
บ้านคลองแห้ง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
บ้านนาดีน	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
บ้านทุ่ง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
บ้านคลองสน	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
บ้านเกาะพีพีพี	ปานกลาง	สูง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง
บ้านแหลมตง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

ตาราง 19 ผลการประเมินด้านลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว

หมู่บ้าน	ลักษณะทางกายภาพ					
	ภูมิประเทศเป็นอุปสรรคใน การพัฒนาการขยายพื้นที่	ฤดูกาลและการ เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ขนาดของพื้นที่ใน การรองรับแหล่ง ท่องเที่ยว	ภัยธรรมชาติ (น้ำท่วม, พายุ)	ความเด่นทาง สุนทรียภาพ/ภูมิ ลักษณะ	ผลการ ประเมิน
	ยาก					
บ้านช่องพลี	1.6	2.6	0.8	1.6	2.2	ปานกลาง
บ้านอ่าวนาง	1.6	2.6	0.8	1.4	3.7	สูง
บ้านคลองแห้ง	1.5	2.2	0.6	1.6	3.1	ปานกลาง
บ้านนาดีน	1.6	2.4	0.8	1.6	2.5	ปานกลาง
บ้านทุ่ง	1.7	2.0	0.7	1.4	2.5	ปานกลาง
บ้านคลองสน	1.7	2.2	0.9	1.6	2.5	ปานกลาง
บ้านเกาะพีพี	1.4	2.6	0.6	1.0	3.4	ปานกลาง
บ้านแหลมตง	1.6	2.6	0.8	1.2	3.4	สูง

ตาราง 20 ผลการประเมินด้านลักษณะทางชีวภาพคุณค่า และความสำคัญ

หมู่บ้าน	ลักษณะทางชีวภาพ และความสำคัญ			
	ลักษณะเด่นในการดึงดูดใจ นักท่องเที่ยว	มีทรัพยากรธรรมชาติ (มี/ไม่มี) เฉพาะพื้นที่นี้	ความเปราะบางต่อกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ผลการประเมิน
บ้านช่องพลี	1.9	2.2	3.5	ต่ำ
บ้านอ่าวนาง	3.4	4.2	3.0	ปานกลาง
บ้านคลองแห้ง	3.4	3.4	3.5	ปานกลาง
บ้านนาตึน	2.8	3.4	4.0	ปานกลาง
บ้านทุ่ง	2.8	3.2	3.0	ปานกลาง
บ้านคลองสน	2.2	2.2	4.0	ต่ำ
บ้านเกาะพีพี	3.4	4.4	4.0	สูง
บ้านแหลมตง	3.4	3.4	3.5	ปานกลาง

ตาราง 21 ผลการประเมินด้านการท่องเที่ยว

หมู่บ้าน	การท่องเที่ยว					
	มีความสำคัญ ระดับสากล, ประ เทศ,ท้องถิ่น	ความพร้อมและคุณภาพ ของการให้บริการ นักท่องเที่ยว	มีโอกาสทาง การตลาด	บริการสื่อสาร (ไปรษณีย์/ โทรศัพท์) ในพื้นที่	การรักษาสภาพแวดล้อม เช่น การกำจัดของเสีย/ ขยะ	ผลการ ประเมิน
บ้านช่องพลี	1.0	1.4	1.9	1.5	2.8	ต่ำ
บ้านอ่าวนาง	4.6	4.6	3.7	2.0	2.8	สูง
บ้านคลองแห้ง	1.8	2.8	2.2	1.5	2.8	ปานกลาง
บ้านนาดีน	2.6	2.2	2.5	1.8	2.8	ต่ำ
บ้านทุ่ง	1.8	3.0	2.5	1.5	2.5	ต่ำ
บ้านคลองสน	1.8	3.0	2.2	1.8	2.8	ต่ำ
บ้านเกาะพีพี	3.8	4.4	3.4	1.8	2.5	สูง
บ้านแหลมตง	3.0	2.6	2.5	1.4	2.5	ปานกลาง

ตาราง 22 ผลการประเมินด้านปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา

ปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา						
หมู่บ้าน	มีการบริการ ขนส่ง	บรรยากาศด้าน ความปลอดภัย	การรักษาความ ปลอดภัยให้ นักท่องเที่ยว	การมีส่วน ร่วมกับชุมชน ในการจัดแหล่ง ท่องเที่ยว	มีตำนาน ประเพณี หัตถกรรม พื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ใช้เป็นจุด ขายทางการท่องเที่ยวได้	ผลการประเมิน
บ้านช่องพลี	2.2	3.0	3.0	2.2	1.3	ปานกลาง
บ้านอ่าวนาง	2.6	3.0	3.0	2.4	1.6	ปานกลาง
บ้านคลองแห้ง	2.0	3.0	3.0	2.0	1.6	ปานกลาง
บ้านนาตีน	2.0	3.4	2.8	2.4	1.5	ปานกลาง
บ้านทุ่ง	2.4	3.0	3.4	2.0	1.6	ปานกลาง
บ้านคลองสน	2.2	3.4	3.4	2.2	1.5	ปานกลาง
บ้านเกาะพีพี	2.2	3.4	3.4	2.4	1.4	ปานกลาง
บ้านแหลมตง	2.0	3.4	3.4	2.4	1.5	ปานกลาง

ภาคผนวก ข
แบบประเมินและแบบสัมภาษณ์

ประเมินศักยภาพของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

หมู่ที่.....ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ตัวชี้วัด	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	เกณฑ์ให้คะแนน
1.ลักษณะทางกายภาพ	12		
ภูมิประเทศเป็นอุปสรรคในการพัฒนามาก ขยายพื้นที่ยาก	2		น้อย=2 ปานกลาง=1.5 มาก=1
ฤดูกาลและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3		ตลอดปี=3 4เดือน=2 ต่ำกว่า4เดือน=1
ขนาดของพื้นที่ในการรองรับแหล่งท่องเที่ยว	1		เพียงพอ=1 ไม่เพียงพอ=0.5
ภัยธรรมชาติ (น้ำท่วม พายุ)	2		ไม่มี=2 มี=1
ความเด่นทางสุนทรียภาพ / ภูมิทัศน์	4		มาก=4 ปานกลาง=2.5 น้อย=1
2.ลักษณะทางชีวภาพคุณค่า และความสำคัญ	15		
ลักษณะเด่นในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยว	4		มาก=4 ปานกลาง=2.5 น้อย=1
มีทรัพยากรธรรมชาติหายาก (มี/ไม่มี) เฉพาะพื้นที่นี้	5		5,4,3,2,1 ตามความหลากหลาย
ความเปราะบางต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว	6		มาก=1 ปานกลาง=3.5 น้อย=6
3.การท่องเที่ยว	20		
มีความสำคัญระดับ สากล ประเทศ ท้องถิ่น	5		สากล=5 ประเทศ=3 ท้องถิ่น=1
ความพร้อมและคุณภาพของการให้บริการนักท่องเที่ยว	5		ที่พัก=2 ร้านอาหาร=2 สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น(ส้วม/ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว)=1
มีโอกาสด้านการตลาด	4		สูง=4 ปานกลาง=2.5 น้อย=1
บริการสื่อสาร (ไปรษณีย์/โทรศัพท์) ในพื้นที่	2		สะดวกมาก=2 ปานกลาง=1.5 น้อย=1
การรักษาสภาพแวดล้อม เช่น การกำจัดของเสีย/ขยะ	4		มาก=4 ปานกลาง=2.5 น้อย=1
4.ปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนา	18		
มีการบริการขนส่ง	3		มาก=3ปานกลาง=2 น้อย=1
บรรยากาศด้านความปลอดภัย	5		มาก=5ปานกลาง=3น้อย=1
การรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว	5		มาก=5ปานกลาง=3น้อย=1
การมีส่วนร่วมกับชุมชนในการจัดแหล่งท่องเที่ยว	3		มาก=3ปานกลาง=2 น้อย=1
มีตำนาน ประเพณี หัตถกรรมพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ใช้เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้	2		มาก=2ปานกลาง=1.5น้อย=1
รวม	65		

ที่มา: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2545: 10-24

ชื่อผู้ประเมิน.....

วัน/เดือน/ปี ที่ประเมิน.....

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง เศรษฐกิจของครัวเรือนชนบทในพื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูง
และต่ำ

โปรดทำเครื่องหมายถูกลงใน (✓) หน้าข้อความที่ต้องการ และหรือเติมข้อความลงใน
ช่องว่าง(.....) ของแต่ละคำถามเพื่อให้ได้ความหมายที่สมบูรณ์

ที่อยู่ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
วันที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

1. ตำแหน่งในครัวเรือนของผู้ให้สัมภาษณ์

- ☐ หัวหน้าครัวเรือน
☐ ตัวแทนครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือนเป็น.....

2. เพศ

- ☐ ชาย ☐ หญิง

3. อายุ

- ☐ ต่ำกว่า 30 ปี ☐ 30-50 ปี ☐ 50 ปีขึ้นไป

4. สถานภาพ

- ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หย่าร้าง
☐ แยกกันอยู่ ☐ ม่าย ☐ สมรสแต่ไม่ได้จดทะเบียน

5. การศึกษาสูงสุดของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

- ☐ ประถม ☐ มัธยมต้น ☐ มัธยมปลาย
☐ อาชีวะ ☐ ปริญญาตรี

6. อาชีพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

- ☐ เกษตรกร ☐ ธุรกิจส่วนตัว ☐ ประมง
☐ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ☐ พนักงานบริษัท ☐ รับจ้าง
☐ อื่นๆ(โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2. สภาพเศรษฐกิจครัวเรือนแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

1. การมีงานทำและรายได้

- 1.1 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีทั้งหมด.....คน
- 1.2 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุในวัยทำงาน (13 ปีขึ้นไป) มีจำนวน.....คน
- 1.3 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่กำลังทำงานในปัจจุบัน มีจำนวน.....คน
- 1.4 ท่านและสมาชิกในครัวเรือนมีสถานภาพส่วนบุคคลอย่างไร ประกอบอาชีพอะไร มีรายได้จากการประกอบอาชีพต่อเดือน

ชื่อ/คนที่	เพศ	อายุ	อาชีพหลัก	รายได้ต่อเดือน	อาชีพรอง	รายได้ต่อเดือน

2. ค่าใช้จ่ายในการบริโภค

- 2.1 ท่านและสมาชิกในครัวเรือนมีค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีวิตประจำวันเดือนละ.....บาท

รายการ	จำนวนค่าใช้จ่าย(บาท/เดือน)
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	
ค่าพาหนะ/ค่าเดินทาง (ค่าน้ำมัน, ค่ารถโดยสาร)	
ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา	
ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา	
ค่าสาธารณูปโภค	
ค่าบันเทิง หวย การพนัน	
ค่าบุหรี่ย และเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์	
ค่าใช้จ่ายอื่นๆโปรดระบุ	

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างการวิเคราะห์ความแปรปรวนและการคำนวณเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของค่าเฉลี่ย

ตัวอย่างการคำนวณ ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างและการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในด้านการมีงานทำของหมู่บ้านอ่าวนางซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับสูงกับหมู่บ้านช่องพลีซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระดับต่ำจำนวน 95 ตัวอย่างและ 27 ตัวอย่าง

กลุ่ม ตัวอย่าง	หมู่บ้านอ่าวนาง (คน/ครัวเรือน/เดือน)	กลุ่ม ตัวอย่าง	หมู่บ้านช่องพลี (คน/ครัวเรือน/เดือน)
1	4	1	4
2	5	2	2
3	2	3	4
4	3	4	2
5	3	5	4
.	.	.	.
.	.	.	.
.	.	.	.
95	2	27	2

$$\bar{x}_{i1} = \frac{\sum \bar{x}_{i1}}{n_1} = 2.926316$$

$$\bar{x}_{i2} = \frac{\sum x_{i2}}{n_2} = 2.851852$$

$$s_{i1}^2 = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}} = 1.196112$$

$$s_{i2}^2 = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-2)}} = 0.988538$$

จากข้อมูลที่สุ่ม $\bar{x}_{i1} = 2.926316$ $\bar{x}_{i2} = 2.851852$
 $s_{i1}^2 = 1.196112$ $s_{i2}^2 = 0.988538$

การทดสอบค่าความแปรปรวนของการมึ่งงานทำระหว่างหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

กำหนดสมมติฐานสำหรับการทดสอบ

$$H_0 : \sigma_1^2 = \sigma_2^2$$

$$H_1 : \sigma_1^2 > \sigma_2^2$$

กำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05

$$\text{คำนวณค่าสถิติ } F \text{ จากสูตร } F = \frac{s_1^2}{s_2^2} = \frac{1.196112^2}{0.988538^2} = 1.464$$

$$\text{โดย มี } df_1 = n_1 - 1 = 94$$

$$df_2 = n_2 - 1 = 26$$

$$\text{กำหนดขอบเขตวิกฤต } (F_{.05, 94, 26}) = 1.7641$$

$$\text{ผลการทดสอบ } F_{cal} > F_{critical}$$

สรุปผลการทดสอบ ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

นั่นคือ ความแปรปรวนของการมึ่งงานทำของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีมีความแปรปรวนเท่ากัน

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการมีงานทำระหว่างหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลี

กำหนดสมมติฐานสำหรับการทดสอบ

$$H_0 : \mu_{i1} = \mu_{i2}$$

$$H_1 : \mu_{i1} > \mu_{i2}$$

กำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05

กรณีความแปรปรวนเท่ากันตัวสถิติ $t = \bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2} / \sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}$

$$\text{เมื่อ } df = n_1 + n_2 - 2$$

$$\text{จาก } s_p^2 = \frac{(n_1 - 1)s_{i1}^2 + (n_2 - 1)s_{i2}^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$s_p^2 = \frac{(94)1.196112^2 + (26)0.988538^2}{120}$$

$$s_p^2 = 1.3324$$

$$\text{แทนค่าในสูตร } t = \frac{\bar{x}_{i1} - \bar{x}_{i2}}{\sqrt{s_p^2 \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}} = \frac{2.926316 - 2.851852}{\sqrt{1.3324 \left(\frac{1}{94} + \frac{1}{27} \right)}}$$

$$t = 0.2958$$

กำหนดขอบเขตวิกฤต (t_{120}) = 1.6577

ผลการทดสอบ $t_{cal} < t_{critical}$

สรุปผลการทดสอบ ปฏิเสธ H_0

นั่นคือ การมีงานทำเฉลี่ยของหมู่บ้านอ่าวนางและหมู่บ้านช่องพลีไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ภาคผนวก ง

ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงาน รายได้ และค่าใช้จ่ายในการบริโภค

ตาราง 23 จำนวนการมีงานทำของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	จำนวนการมีงานทำต่อครัวเรือน (คน/ครัวเรือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	4
ครัวเรือนลำดับที่ 2	5
ครัวเรือนลำดับที่ 3	2
ครัวเรือนลำดับที่ 4	3
ครัวเรือนลำดับที่ 5	3
ครัวเรือนลำดับที่ 6	2
ครัวเรือนลำดับที่ 7	3
ครัวเรือนลำดับที่ 8	5
ครัวเรือนลำดับที่ 9	3
ครัวเรือนลำดับที่ 10	3
ครัวเรือนลำดับที่ 11	4
ครัวเรือนลำดับที่ 12	3
ครัวเรือนลำดับที่ 13	2
ครัวเรือนลำดับที่ 14	4
ครัวเรือนลำดับที่ 15	2
ครัวเรือนลำดับที่ 16	3
ครัวเรือนลำดับที่ 17	2
ครัวเรือนลำดับที่ 18	3
ครัวเรือนลำดับที่ 19	1
ครัวเรือนลำดับที่ 20	2
ครัวเรือนลำดับที่ 21	4
ครัวเรือนลำดับที่ 22	3
ครัวเรือนลำดับที่ 23	3
ครัวเรือนลำดับที่ 24	2
ครัวเรือนลำดับที่ 25	3
ครัวเรือนลำดับที่ 26	4
ครัวเรือนลำดับที่ 27	3
ครัวเรือนลำดับที่ 28	5
ครัวเรือนลำดับที่ 29	1
ครัวเรือนลำดับที่ 30	2

ตาราง 23 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	จำนวนการมีงานทำต่อครัวเรือน (คน/ครัวเรือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 31	2
ครัวเรือนลำดับที่ 32	2
ครัวเรือนลำดับที่ 33	1
ครัวเรือนลำดับที่ 34	2
ครัวเรือนลำดับที่ 35	2
ครัวเรือนลำดับที่ 36	3
ครัวเรือนลำดับที่ 37	4
ครัวเรือนลำดับที่ 38	4
ครัวเรือนลำดับที่ 39	2
ครัวเรือนลำดับที่ 40	4
ครัวเรือนลำดับที่ 41	5
ครัวเรือนลำดับที่ 42	3
ครัวเรือนลำดับที่ 43	3
ครัวเรือนลำดับที่ 44	3
ครัวเรือนลำดับที่ 45	3
ครัวเรือนลำดับที่ 46	3
ครัวเรือนลำดับที่ 47	2
ครัวเรือนลำดับที่ 48	2
ครัวเรือนลำดับที่ 49	3
ครัวเรือนลำดับที่ 50	3
ครัวเรือนลำดับที่ 51	5
ครัวเรือนลำดับที่ 52	2
ครัวเรือนลำดับที่ 53	3
ครัวเรือนลำดับที่ 54	2
ครัวเรือนลำดับที่ 55	4
ครัวเรือนลำดับที่ 56	2
ครัวเรือนลำดับที่ 57	2
ครัวเรือนลำดับที่ 58	2
ครัวเรือนลำดับที่ 59	3
ครัวเรือนลำดับที่ 60	2

ตาราง 23 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	จำนวนการมีงานทำต่อครัวเรือน (คน/ครัวเรือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 61	5
ครัวเรือนลำดับที่ 62	2
ครัวเรือนลำดับที่ 63	1
ครัวเรือนลำดับที่ 64	2
ครัวเรือนลำดับที่ 65	5
ครัวเรือนลำดับที่ 66	1
ครัวเรือนลำดับที่ 67	2
ครัวเรือนลำดับที่ 68	2
ครัวเรือนลำดับที่ 69	3
ครัวเรือนลำดับที่ 70	3
ครัวเรือนลำดับที่ 71	2
ครัวเรือนลำดับที่ 72	4
ครัวเรือนลำดับที่ 73	4
ครัวเรือนลำดับที่ 74	1
ครัวเรือนลำดับที่ 75	3
ครัวเรือนลำดับที่ 76	4
ครัวเรือนลำดับที่ 77	4
ครัวเรือนลำดับที่ 78	2
ครัวเรือนลำดับที่ 79	2
ครัวเรือนลำดับที่ 80	2
ครัวเรือนลำดับที่ 81	5
ครัวเรือนลำดับที่ 82	4
ครัวเรือนลำดับที่ 83	2
ครัวเรือนลำดับที่ 84	2
ครัวเรือนลำดับที่ 85	2
ครัวเรือนลำดับที่ 86	3
ครัวเรือนลำดับที่ 87	2
ครัวเรือนลำดับที่ 88	3
ครัวเรือนลำดับที่ 89	2
ครัวเรือนลำดับที่ 90	4

ตาราง 23 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	จำนวนการมีงานทำต่อครัวเรือน (คน/ครัวเรือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 91	5
ครัวเรือนลำดับที่ 92	3
ครัวเรือนลำดับที่ 93	7
ครัวเรือนลำดับที่ 94	6
ครัวเรือนลำดับที่ 95	2
จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ มีงานทำรวม	278
จำนวนสมาชิกทั้งหมดใน ครัวเรือนที่อยู่ในวัยทำงาน (13 ปีขึ้นไป)	317

ตาราง 24 จำนวนการมีงานทำของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	จำนวนการมีงานทำต่อครัวเรือน(คน/ครัวเรือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	4
ครัวเรือนลำดับที่ 2	2
ครัวเรือนลำดับที่ 3	4
ครัวเรือนลำดับที่ 4	2
ครัวเรือนลำดับที่ 5	4
ครัวเรือนลำดับที่ 6	3
ครัวเรือนลำดับที่ 7	2
ครัวเรือนลำดับที่ 8	3
ครัวเรือนลำดับที่ 9	3
ครัวเรือนลำดับที่ 10	3
ครัวเรือนลำดับที่ 11	4
ครัวเรือนลำดับที่ 12	3
ครัวเรือนลำดับที่ 13	3
ครัวเรือนลำดับที่ 14	3
ครัวเรือนลำดับที่ 15	2
ครัวเรือนลำดับที่ 16	4
ครัวเรือนลำดับที่ 17	5
ครัวเรือนลำดับที่ 18	2
ครัวเรือนลำดับที่ 19	4
ครัวเรือนลำดับที่ 20	3
ครัวเรือนลำดับที่ 21	2
ครัวเรือนลำดับที่ 22	1
ครัวเรือนลำดับที่ 23	3
ครัวเรือนลำดับที่ 24	1
ครัวเรือนลำดับที่ 25	3
ครัวเรือนลำดับที่ 26	2
ครัวเรือนลำดับที่ 27	2
จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีงานทำรวม	77
จำนวนสมาชิกทั้งหมดในครัวเรือนที่อยู่ ในวัยทำงาน (13 ปีขึ้นไป)	106

ตาราง 25 รายได้ของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	135,000
ครัวเรือนลำดับที่ 2	138,400
ครัวเรือนลำดับที่ 3	63,000
ครัวเรือนลำดับที่ 4	80,000
ครัวเรือนลำดับที่ 5	38,500
ครัวเรือนลำดับที่ 6	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	65,000
ครัวเรือนลำดับที่ 8	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	43,200
ครัวเรือนลำดับที่ 10	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	72,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	67,000
ครัวเรือนลำดับที่ 13	17,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	71,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	23,000
ครัวเรือนลำดับที่ 16	61,900
ครัวเรือนลำดับที่ 17	16,500
ครัวเรือนลำดับที่ 18	176,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	24,500
ครัวเรือนลำดับที่ 22	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	25,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 26	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 27	23,000
ครัวเรือนลำดับที่ 28	35,500
ครัวเรือนลำดับที่ 29	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 30	20,000

ตาราง 25 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 31	24,500
ครัวเรือนลำดับที่ 32	22,000
ครัวเรือนลำดับที่ 33	25,000
ครัวเรือนลำดับที่ 34	33,500
ครัวเรือนลำดับที่ 35	18,500
ครัวเรือนลำดับที่ 36	38,500
ครัวเรือนลำดับที่ 37	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 38	45,500
ครัวเรือนลำดับที่ 39	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 40	54,500
ครัวเรือนลำดับที่ 41	67,000
ครัวเรือนลำดับที่ 42	25,000
ครัวเรือนลำดับที่ 43	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 44	27,000
ครัวเรือนลำดับที่ 45	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 46	27,000
ครัวเรือนลำดับที่ 47	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 48	13,500
ครัวเรือนลำดับที่ 49	37,000
ครัวเรือนลำดับที่ 50	24,000
ครัวเรือนลำดับที่ 51	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 52	45,000
ครัวเรือนลำดับที่ 53	38,000
ครัวเรือนลำดับที่ 54	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 55	51,000
ครัวเรือนลำดับที่ 56	56,000
ครัวเรือนลำดับที่ 57	55,000
ครัวเรือนลำดับที่ 58	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 59	55,000
ครัวเรือนลำดับที่ 60	35,000

ตาราง 25 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 61	74,000
ครัวเรือนลำดับที่ 62	58,000
ครัวเรือนลำดับที่ 63	40,000
ครัวเรือนลำดับที่ 64	47,000
ครัวเรือนลำดับที่ 65	37,000
ครัวเรือนลำดับที่ 66	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 67	23,850
ครัวเรือนลำดับที่ 68	18,500
ครัวเรือนลำดับที่ 69	48,000
ครัวเรือนลำดับที่ 70	72,000
ครัวเรือนลำดับที่ 71	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 72	48,000
ครัวเรือนลำดับที่ 73	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 74	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 75	29,500
ครัวเรือนลำดับที่ 76	36,500
ครัวเรือนลำดับที่ 77	43,000
ครัวเรือนลำดับที่ 78	63,000
ครัวเรือนลำดับที่ 79	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 80	70,000
ครัวเรือนลำดับที่ 81	190,000
ครัวเรือนลำดับที่ 82	38,000
ครัวเรือนลำดับที่ 83	40,000
ครัวเรือนลำดับที่ 84	38,000
ครัวเรือนลำดับที่ 85	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 86	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 87	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 88	17,000
ครัวเรือนลำดับที่ 89	53,500
ครัวเรือนลำดับที่ 90	41,500

ตาราง 25 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 91	57,000
ครัวเรือนลำดับที่ 92	44,000
ครัวเรือนลำดับที่ 93	81,000
ครัวเรือนลำดับที่ 94	120,000
ครัวเรือนลำดับที่ 95	12,500
รวมรายได้ครัวเรือน	4,360,850

ตาราง 26 รายได้ของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	รายได้ต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	33,000
ครัวเรือนลำดับที่ 2	37,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	38,750
ครัวเรือนลำดับที่ 4	15,500
ครัวเรือนลำดับที่ 5	78,500
ครัวเรือนลำดับที่ 6	35,000
ครัวเรือนลำดับที่ 7	41,500
ครัวเรือนลำดับที่ 8	26,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	24,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	21,600
ครัวเรือนลำดับที่ 12	24,500
ครัวเรือนลำดับที่ 13	46,500
ครัวเรือนลำดับที่ 14	27,000
ครัวเรือนลำดับที่ 15	23,850
ครัวเรือนลำดับที่ 16	31,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	49,000
ครัวเรือนลำดับที่ 18	32,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	28,000
ครัวเรือนลำดับที่ 20	24,000
ครัวเรือนลำดับที่ 21	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 22	11,000
ครัวเรือนลำดับที่ 23	80,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 25	30,000
ครัวเรือนลำดับที่ 26	65,000
ครัวเรือนลำดับที่ 27	34,000
รวมรายได้ครัวเรือน	942,700

ตาราง 27 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านอ่าวนางแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	ค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	33,700
ครัวเรือนลำดับที่ 2	43,000
ครัวเรือนลำดับที่ 3	27,700
ครัวเรือนลำดับที่ 4	13,900
ครัวเรือนลำดับที่ 5	21,300
ครัวเรือนลำดับที่ 6	10,900
ครัวเรือนลำดับที่ 7	21,800
ครัวเรือนลำดับที่ 8	50,000
ครัวเรือนลำดับที่ 9	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 10	19,000
ครัวเรือนลำดับที่ 11	29,000
ครัวเรือนลำดับที่ 12	32,900
ครัวเรือนลำดับที่ 13	8,500
ครัวเรือนลำดับที่ 14	30,300
ครัวเรือนลำดับที่ 15	17,400
ครัวเรือนลำดับที่ 16	26,600
ครัวเรือนลำดับที่ 17	11,842
ครัวเรือนลำดับที่ 18	67,000
ครัวเรือนลำดับที่ 19	18,500
ครัวเรือนลำดับที่ 20	13,500
ครัวเรือนลำดับที่ 21	11,950
ครัวเรือนลำดับที่ 22	28,700
ครัวเรือนลำดับที่ 23	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	15,300
ครัวเรือนลำดับที่ 25	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 26	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 27	14,500
ครัวเรือนลำดับที่ 28	12,900
ครัวเรือนลำดับที่ 29	9,500
ครัวเรือนลำดับที่ 30	6,600

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	ค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 31	9,000
ครัวเรือนลำดับที่ 32	13,500
ครัวเรือนลำดับที่ 33	7,000
ครัวเรือนลำดับที่ 34	11,000
ครัวเรือนลำดับที่ 35	9,500
ครัวเรือนลำดับที่ 36	12,300
ครัวเรือนลำดับที่ 37	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 38	22,500
ครัวเรือนลำดับที่ 39	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 40	28,900
ครัวเรือนลำดับที่ 41	31,000
ครัวเรือนลำดับที่ 42	14,500
ครัวเรือนลำดับที่ 43	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 44	16,900
ครัวเรือนลำดับที่ 45	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 46	15,500
ครัวเรือนลำดับที่ 47	19,800
ครัวเรือนลำดับที่ 48	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 49	22,800
ครัวเรือนลำดับที่ 50	9,000
ครัวเรือนลำดับที่ 51	28,000
ครัวเรือนลำดับที่ 52	25,300
ครัวเรือนลำดับที่ 53	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 54	46,000
ครัวเรือนลำดับที่ 55	20,000
ครัวเรือนลำดับที่ 56	13,300
ครัวเรือนลำดับที่ 57	31,800
ครัวเรือนลำดับที่ 58	18,000
ครัวเรือนลำดับที่ 59	29,000
ครัวเรือนลำดับที่ 60	14,000

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	ค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 61	17,700
ครัวเรือนลำดับที่ 62	30,800
ครัวเรือนลำดับที่ 63	17,000
ครัวเรือนลำดับที่ 64	38,000
ครัวเรือนลำดับที่ 65	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 66	12,500
ครัวเรือนลำดับที่ 67	23,850
ครัวเรือนลำดับที่ 68	12,000
ครัวเรือนลำดับที่ 69	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 70	28,000
ครัวเรือนลำดับที่ 71	10,500
ครัวเรือนลำดับที่ 72	17,900
ครัวเรือนลำดับที่ 73	34,250
ครัวเรือนลำดับที่ 74	10,300
ครัวเรือนลำดับที่ 75	10,000
ครัวเรือนลำดับที่ 76	33,000
ครัวเรือนลำดับที่ 77	29,900
ครัวเรือนลำดับที่ 78	22,000
ครัวเรือนลำดับที่ 79	49,000
ครัวเรือนลำดับที่ 80	25,200
ครัวเรือนลำดับที่ 81	105,000
ครัวเรือนลำดับที่ 82	17,500
ครัวเรือนลำดับที่ 83	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 84	27,000
ครัวเรือนลำดับที่ 85	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 86	17,300
ครัวเรือนลำดับที่ 87	23,500
ครัวเรือนลำดับที่ 88	14,200
ครัวเรือนลำดับที่ 89	23,000
ครัวเรือนลำดับที่ 90	20,500

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับครัวเรือน	ค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 91	18,100
ครัวเรือนลำดับที่ 92	20,800
ครัวเรือนลำดับที่ 93	31,400
ครัวเรือนลำดับที่ 94	15,000
ครัวเรือนลำดับที่ 95	12,000
รวมรายได้ครัวเรือน	2,051,092

ตาราง 28 ค่าใช้จ่ายในการบริโภคของสมาชิกในครัวเรือนหมู่บ้านช่องพลีแยกตามครัวเรือน

ลำดับครัวเรือน	ค่าใช้จ่ายในการบริโภคต่อครัวเรือน (บาท/เดือน)
ครัวเรือนลำดับที่ 1	8,400
ครัวเรือนลำดับที่ 2	19,200
ครัวเรือนลำดับที่ 3	19,350
ครัวเรือนลำดับที่ 4	5,900
ครัวเรือนลำดับที่ 5	33,500
ครัวเรือนลำดับที่ 6	17,200
ครัวเรือนลำดับที่ 7	17,800
ครัวเรือนลำดับที่ 8	20,300
ครัวเรือนลำดับที่ 9	13,300
ครัวเรือนลำดับที่ 10	13,600
ครัวเรือนลำดับที่ 11	9,900
ครัวเรือนลำดับที่ 12	12,250
ครัวเรือนลำดับที่ 13	23,000
ครัวเรือนลำดับที่ 14	13,700
ครัวเรือนลำดับที่ 15	15,200
ครัวเรือนลำดับที่ 16	21,000
ครัวเรือนลำดับที่ 17	24,500
ครัวเรือนลำดับที่ 18	16,600
ครัวเรือนลำดับที่ 19	20,900
ครัวเรือนลำดับที่ 20	17,500
ครัวเรือนลำดับที่ 21	7,100
ครัวเรือนลำดับที่ 22	6,600
ครัวเรือนลำดับที่ 23	23,000
ครัวเรือนลำดับที่ 24	10,300
ครัวเรือนลำดับที่ 25	16,000
ครัวเรือนลำดับที่ 26	28,000
ครัวเรือนลำดับที่ 27	18,700
รวมค่าใช้จ่ายครัวเรือน	452,800

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกมลทิพย์ กัณหา
วันเดือนปีเกิด	11 เมษายน พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	สุราษฎร์ธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	62 หมู่ที่ 1 ต.พุมเรียง อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี 84110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบางกะปิ
พ.ศ. 2549	เศรษฐศาสตรบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การเงิน จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2553	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ